

АМЕРИКАНИЗАЦИЯТА НА ХРИСТИЯНСТВОТО

автор Джийн Едуардс

На път е да се създаде осъвременена версия на Римокатолическата църква. Преди петстотин години тя бе господстващата форма на християнство. Този път просто ще бъде всесветско, универсално, американско християнство. То ще бъде вездесъщо и толкова непростително както Католическата църква в своя най-непреклонен момент.

Много скоро всичко християнско ще изглежда по един и същ начин по цялата планета. Същото направиха и католиците през Тъмните векове... едно вселенско проявление на църквата, независимо от език, раса, култура, племе или място. Всяко отклонение от това единствено проявление бе считано за ерес.

Църквата бързо придобива един вкус, един цвят, една валута, едно измерение. Християните по целия свят са като копия един на друг, и всеки прави абсолютно същото като всички други. Толкова предсказуеми. Толкова ограничени. То-о-о-лкова... скучни. Толкова американски.

Възможността Христос да има разнообразно и пълноценно проявление почти е изчезнала от лицето на земята.

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Когато човек чете книга, в ума му звучи това, което в литературата се нарича гласа на автора. Ако никога не сте чували авторът да говори и не го познавате, вашето въображение трябва да създаде този глас. Често гласът на читателя и неговата душевна нагласа са тези, които създават този глас.

Ще ми позволите ли да ви помогна да намерите гласа на тази книга? В книгата няма злоба към никого, написана е с любов към всички и е оцветена с тексаски хумор и акцент.

СЪДЪРЖАНИЕ:

ПЪРВА ЧАСТ ОТКРИВАНЕ НА ПРОБЛЕМА

- Американизацията на християнството
 - Когато Западна Европа беше американизирана
 - Първата възможност
 - Втората възможност
 - УНИВЕРСАЛИЗЪМ ИЛИ НЕПОВТОРИМОСТ
- Третата възможност
 - Промяната е задължителна
 - Другата алтернатива
- Как се изпада в забвение
- Най-мрачният час в историята на мисиите
 - Нови Тъмни векове
 - Американският светоглед
 - Мисионерска конференция в Германия
- Позорът в Непал
 - Органичната църква в Непал
- Американизацията на Непал
 - Къде е църквата?
 - Вашият глас
- Иронията
- Има ли някой, който се е справил по-добре от американците
- Възможно ли е съществуването на автентични църкви в неевангелизирани земи
- Америка, ще се променим ли някога

ВТОРА ЧАСТ РАЗРЕШЕНИЕТО НА ПРОБЛЕМА

- Американското „разбиране“ за църква
- Зад кулисите на парацърковните организации
- Американският мисионер турист
- Колонизатори до край
- Две строго пазени тайни
- Най-големият плюс на парацърковните организации
- Организации за основаване на църкви
- За кого бе написана тази книга
- Чия е вината
- Заклучение
- Предизвикателство
- ПРИЛОЖЕНИЕ
- Оттук накъде

ПЪРВА ЧАСТ ОТКРИВАНЕ НА ПРОБЛЕМА

Американизацията на християнството

Два пъти в моя живот съм ставал свидетел на едно и също нещо.

Първият път бях шокиран и смутен.

Но нищо не можех да направя.

Бях само на деветнадесет години.

Наблюдавам това да се повтаря, но този път съм на шейсет години.

И мога да направя нещо.

Този път и вие можете да направите нещо!

Когато Западна Европа беше американизирана

След края на най-ужасната война в човешката история, в Западна Европа бе донесено американското християнство. В този момент Европейският континент представляваше купчина развалини и хората изпълзяваха от подземия и мази.

Когато европейците се измъкнаха от руините, те погледнаха и видяха американски християни да прииждат на таласи. Ние идвахме да евангелизираме Западна Европа. Останахме да я американизираме.

Ние американските християни изпълнихме палатки и гигантски стадиони... и проповядвахме евангелието на милиони. И стотици хиляди бяха спасени.

Когато вестта за това вълнуващо преживяване се върна обратно в Америка, още повече американци дойдоха! Вляха

се нови американски пари. Западна Европа се срещна с американския евангелизъм. Американският християнски манталитет заля Западна Европа.

В онези дни европейските християни ни приветстваха с добре дошли. Все пак ние бяхме винаги усмихнати, чисто облечени, щастливи и ентузиазирани. Построихме им библейски училища и им предадохме нашия мироглед.

Ние американизирахме евангелското християнство в западна Европа. Оттогава досега евангелизмът в американски стил е покрил голяма част от планетата. Същото направи и американската форма на „църква“. (Ето някои от местата: Корея, Африка, Латинска Америка!).

Беше ли възможно нещата да се развият по-добре от това?

Западноевропейските християни имаха три възможности в този момент. (За нещастие те можах да видят само две!)

Първата възможност

Първата възможност, която имаха западноевропейците, бе да се върнат обратно към мъртвия начин, по който църквите действаха преди войната. Европейските служители, които избраха тази възможност, подписаха собствените си смъртни присъди! Днес традиционните църкви в Европа почти нямат никакво влияние!

Втората възможност

Втората възможност бе да подражават на американската версия на християнство. Това не беше трудно. Ние американците бяхме навсякъде, откривайки училища, основавайки християнски лагери, мисионерски бордове, донасяйки нашите деноминационни и надденоминационни движения.

(Никой от нас не беше наясно с това тогава, но ние изобретихме и усъвършенствахме това, което по-късно щеше да се нарече парацърковна организация.)

Ние американците имахме пари, които да дадем на западноевропейските християни. Много

пари! За да получиш част от тези пари бе необходимо единствено да се присъединиш към една от десетките американски мисии, деноминации, евангелизаторски организации или библейски училища, които донесохме.

Ако човек се присъединеше, той получаваше нашето благоволение и пари. В замяна ние го американизирахме. Европейските църкви, които възприеха американския подход към християнската вяра се разрастнаха. Не забравяйте никога това. Американизираните църкви процъфтяха. Станаха големи. Станаха успешни.

Повтарям: Американизираните европейски църкви се разпростряха в цяла Европа и станаха успешни. Традиционните европейски църкви увяхнаха.

Най-добрите и най-големите - и без съмнение най-живите - църкви в Западна Европа днес са американизираните църкви.

Скъпи западноевропейци, ние американците американизирахме вашите западноевропейски църкви. Ние сторихме това. Не си мислете, че не успяхме. Ние ви американизирахме.

Направихме същото и в Латинска Америка, и в по-голямата част на Африка.

Това повдига въпроса за източна Европа. Единствената причина, поради която не американизирахме източноевропейските църкви в онези дни, бяха оръжията на комунистите.

Сега, скъпи източноевропейски християни, е ваш ред да бъдете американизирани!

Ние идваме! Не! Ние вече сме при вас! Пристигнахме! Точно в този момент ние сме се заловили здраво на работа да американизираме вас, източноевропейци! Ние ви даваме американската версия на християнство и на църква!

УНИВЕРСАЛИЗЪМ ИЛИ НЕПОВТОРИМОСТ

Християнството е било свидетел на подобен универсализъм и преди. Римокатолическата църква постанови тази практика и с железен юмрук наложи на целия християнски свят една църковна

форма в продължение на хиляда години! По-късно, когато се появиха други деноминации, те също възприеха подхода за „една единствена църква.“

Всяка деноминация в християнския свят има свои уникални характеристики на начина, по който „прави църква“. Този „начин“ не се променя, независимо от това в коя страна или общество даденото движение „прави църква“. Никакви промени! Никога!

Всяка парацърковна организация си има устав, определящ начина на действие, и прави всичко според него, независимо в коя държава и сред каква култура действа. Никакви промени! Никога!

Но периодът на по-маломасштабния свят на деноминационните правила е в своя край. Техните традиции са общовалидни само в техния ограничен кръг на влияние. Ние сме изправени пред много по-голяма сфера на влияние: надмощието на американския светоглед над целия евангелски християнски свят! Пред превръщането на американската християнска култура в единствената матрица, позната на новородените вярващи... независимо от това къде живеят те. Пред една световна американска църква, едно световно американско християнство.

Колко ужасен и тъмен ще бъде този ден. А може би той вече е тук?

Как ви кара да се чувствате това? Това ни отвежда до третата възможност. Това е изборът, който вие в Източна Европа трябва да направите сега. Това е възможността, която западна Европа пропусна! Няма да навреди на западноевропейците да опитат отново. Нито пък на останалите племена, езици и народи на земята, които са част от американизираната християнска вяра. Иначе универсализмът отново ще завладее тази планета. Имаме нужда от вселенска американска църква точно толкова, колкото имаме нужда от една вселенска римска църква. Не можем да допуснем втори еклесиологични Тъмни векове.

В следващата глава ще говоря много открито на източноевропейските християни. (Вие, които живеете в други части на света, сте поканени да слушате, тъй като това засяга всички.) Стигаме до третата възможност. Тя е много по-добра от първата възможност и да, тя е по-добра и от втората възможност.

Третата възможност

Слушайте внимателно, източноевропейци. Никога не забравяйте, че веднага след холокоста на Втората световна война, църквите в западна Европа все още имаха трета възможност. Всъщност всеки, който чете тази книга, има възможност да избере третото! В случая с църквите от Западна Европа: (1) можехте да се откажете от 400-годишните си традиции. (2) Можехте да отхвърлите американизацията на западноевропейската църква. (3) Можехте да скочите в неизследваните дълбини и да излезете оттам с цялостна, нова - неповторима - местна, присъща, подходяща за вашата култура форма на еклесия!

Вие не го направихте, западна Европа!

Какво ще направите вие, източна Европа!

В този момент вие, които сте от източна Европа, сте се запътили точно в същата посока, в която тръгна Западна Европа след войната. Никога обаче не забравите, пред вас стои третата възможност! Вие и никой друг освен вас не може да направи този избор.

Страхувам се, че някой от вас ще изберат първата възможност. Ядосани от американизацията на църквите в източна Европа, вие може да отхвърлите третата възможност, като така изберете да останете такива, каквито сте!!

Промяната е задължителна

Скъпи християни от източна Европа, вашите църкви са мъртви - приемете този факт. Първата крачка е да видите и признаете, че вашите църковни богослужения са абсолютно мъртви.

Събиранията ви в неделя сутрин са скучни и отегчителни. Признайте го! Приемете факта. Това е първата крачка. Вашите църкви изобщо с нищо не привличат хората от вашата страна. Останете ли си такива каквито сте, хората от вашата страна ще ви отминат. Завинаги!

Продължете с вашите отегчителни неделни богослужения и ще си умрете бавно, безславно и незабележимо. И никой няма да го е грижа. Тогава къде ще отидат вярващите? Малко по-нататък в американизираната църква! Това е нова ера в историята на християнството в източна Европа. Или се променят, или умирате. Вашата страна и хората в нея се променят. Вие също трябва да се промените или ще останете в забвение.

Този век не е векът на вас, които служите - и на вас, които посещавате - църквите на миналото. Редът на вашите срещи отдавна не е привлекателен. Вие не сте от настоящия век. Вие сте един анахронизъм. Не променяйте нищо във вашите срещи и в начина, по който правите „църква," и ще умрете!

Първата ви възможност не е никаква възможност. Вие трябва да се промените!

Това ви отвежда при втората възможност - да бъдете американизирани. Огледайте се. Това се случва из цяла източна Европа. Започнало ли е да се случва и във вашия живот? Вероятно! Дошли ли са американските пари и американския ред вече във вашия живот и във живота на вашата църква? А на вашите приятели? Във вашата страна!

Дори и да откажете да бъдете американизирани, вие ще бъдете американизирани. Когато американските парацърковни организации изпълнят цяла източна Европа, когато бъдете заобиколени от тях, когато всички останали църкви във вашия край се американизират... хората от вашата църква просто ще си тръгнат и ще ви оставят. Те ще отидат в тях. Те ще отидат там, където нещата са нови, свежи и вълнуващи!

Никога не забравяйте, че американската версия на християнството е вълнуваща. (Въпреки че за някои от нас, които сме американци, американската църква в световен мащаб е един голям срам! Има милиони американци в Америка, които считат американската църква за мъртва. Това, че ние изнасяме американската версия на християнството, е истински шок за нас!)

Младите хора в страната ви повече от всичко друго искат да приличат на американци. Да приличаш на американец е може би най-вълнуващото нещо на земята за младите хора. Вашите младежи ще бъдат американизирани!

Не си позволявайте да подценявате силата на американизацията на християните. Вече успяхме да американизираме протестантските църкви в Латинска Америка, Африка и Азия. Или се присъединявате, или изпадате в забвение. А може да се окажете и повалени. Може би ние американците дори ще ви атакуваме, ако откажете да се присъедините към американизацията на християнската вяра във вашата страна.

Другата алтернатива

Имате и трета възможност! И тя е: (1) Оставете мъртвия си, традиционен ред; сложете край на обичайния си начин да правите нещата. (2) Не се съгласявайте да бъдете американизирани. (3) И накрая създайте еклесия, която е по-добра от всичко, което американците и британците имат... по-добра от всичко, което американците са виждали или сънували.

И каква точно да бъде тя!

Църква в стила на първи век.

Върнете се към вълнението, славата, свободата, участието и дееспособността на ранната църква.

Тя, църквата, е по-привлекателна за хората, от което и да е друго нещо на земята. Дори и от американизираната църква.

Нека да ви запозная с някои нови термини: „органична“ - „подходяща за вашата почва“ - „църква, която да е отражение на вашата култура“ - „спонтанна и неповторима църква“.

Спонтанна, неповторима, органична форма на църква! Вгледайте се внимателно в тези думи. Органична. Говоря за форма на църквата, която да е присъща за вашия народ. Открийте такава форма на църква, която да подхожда на вашата култура. Открита, а не внесена отвън.

Ето за това е тази книга.

И не само тази книга. Вече има няколко книги, към които можете да се обърнете за помощ, ако имате смелост да изберете третата възможност.

Тези книги могат да ви помогнат да не бъдете американизирани. Но нещо повече, те са написани с цел да Ви помогнат сами да откриете неповторима форма на църква за Вашата собствена страна.

В крайна сметка това, което трябва да направим, е да започнем отначало. Малко или много ще трябва да пренебрегнем настоящата ситуация - или може би да се опитаме да си представим, че тя не съществува! Ще трябва да считаме, че цялата планета се нуждае от църкви - сякаш в света има много вярващи, но никакви църкви.

След това ще са ни необходими нов вид работници. Основатели на църкви, които създават църкви, уникални за всяко едно място. „Близки на културата“ църкви. Църкви, в които самите хора намират най-подходящата за тяхното място форма на църковен живот. Нужен ни е нов вид основатели на църкви, които основават неповторими, органични

Сега искам да ви разкажа една история. Тя се случи в Унгария.

Как се изпада в забвение

В Будапеща се бяха събрали християнски водачи от целия свят. Целта? Да планират как да евангелизират източна Европа. Срещата бе наречена „Световна среща на върха за евангелизиране на света“.

Присъстваха само около 150 души и те бяха специално поканени.

И аз бях поканен.

В продължение на една седмица стоях и слушах.

Нещата, които чух, бяха същите неща, които бях чул преди четиридесет години като студент по теология. Нищо не се бе променило. Нищо!

Най-живият ми спомен от тази конференция беше разговорът ми с един унгарски пастор. И той беше баптист като мен. Разговорът ни беше енергичен и оживен. И двамата оплаквахме американизацията на унгарските християни. Това бяха последните ми думи към него.

Унгария скоро ще бъде най-напредналата и модерна страна в Източна Европа; не след дълго

ще се присъедини към Западна Европа. Но запомни думите ми! След десет години унгарският народ ще благоденства; и не след дълго Унгария ще стане едно от най-трудещите се, материалистични общества в света, съперничещо на Германия и Япония по материализъм. Какво влияние ще има това върху църквите в Унгария? Унгария е центърът на Реформацията в Източна Европа; унгарските лидери са горди със своето реформаторско наследство... толкова горди, че вие, които служите, сте оковани - сърце и душа - към църковни служби, изобретени преди почти 500 години! Не се и съмнявай, повечето църкви

и унгарски служители няма да се променят! Но след още десет години настоящият Вид църква ще бъде непривлекателен за светска, материалистична Унгария. Унгарците няма да дойдат във вашите сгради, защото вие ще сте изостанали с 500 години от техните нужди.

Унгария ще се нуждае от Христос, но подходът ви към църквата ще бъде напълно старомоден и унгарският народ няма да ви обърне внимание.

Имате две възможности: американизирайте подхода си - което ще бъде малко по-добре от това, което правите сега, и малко по-привлекателно, въпреки че ако го направите, това ще бъде позор за унгарците.

Втората ви възможност: Създайте нещо по-добро.

Скъпи унгарски християни, бие можете да направите нещо по-добро.

Казвам тези думи на всеки неамериканец, който чете тази книга. „Създайте нещо по-добро. Бие можете да го направите!“

Румъния, Чехия, Словакия, Полша, Албания, и ОНД,

... създайте нещо ново и революционно!

Има много по-добър път от старите ви пътища; има много по-превъзходен начин от това да бъдете американизирани от настоящата американска християнска инвазия във вашата страна.

Но за това ще ви е нужна смелост. Много смелост. И кураж,.

Кой път ще изберете? Предлагам ви да опитате нещо толкова радикално, че само най-посветените християни биха ви последвали!

Нов вид християнски работници?

Основатели на църкви, напълно посветени на съвършено нов вид църква? Църкви без църковни сгради? Домашни църкви? Органични църкви? Църкви без пастори? Църкви, които сами откриват най-подходящата за своята култура форма. Сформирани църкви - после оставени да бъдат самостоятелни... без никакви водачи... още когато са само на шест месеца!

Изплашените да не четат по-нататък.

Най-мрачният час в историята на мисиите

Като американец изпитвам ужас от липсата на дълбочина на хората от моя народ, които служат в толкова много страни. Особено болезнено е да наблюдавам това в страни, наскоро отворени за евангелието. Ужасен съм от нашето неуважение към вас, вашата култура и обичаи. (Повечето от нас американците дори не знаят, че и вие имате такива!) Но преди всичко не мога да разбера как е възможно да правим това, което правим. Никой ли от нас в Америка не е учил митология?

Никой ли не помни книгите на Роланд Алън? Този човек нададе зов за реформи в американските и британските мисии, и в начините ни на евангелизиране. И в западните ни методи за основаване на църкви. И в безцеремонното ни отношение към западното служение и западните служители.

Ние не послушахме Роланд Алън. Ние продължихме да американизираме християнството.

Затова аз предприемам различен подход от този на Роланд Алън. Не се обръщам към американците и британците.

Нови Тъмни векове

Ако допуснете американизирането на вашите църкви, много е възможно всички ние да потънем в тъмна епоха, през която само американизираната църква се счита за библейска. Всички други видове църкви ще бъдат атакувани, анатемосвани и дори обвинявани в ерес. Ще има само един

вселенски вид християнство... Американското християнство. Ще има само един начин на мислене - американския.

Американският светоглед

Случващото се сега в Източна Европа с вас хвърля ярка светлина върху ужасяващото късогледство на американския вид християнство. Погледнете отблизо и внимателно американския стил християнство! Това ли е, което искате? Така ли искате да изглежда християнството по цялата планета?

Нашето стъпване в Източна Европа веднага след падането на Желязната завеса разкрива тъжната истина за бедността и голотата на нашия американски евангелски светоглед.

Можете да научите много за американските християни като ни наблюдавате в действие в Източна Европа или в някоя друга страна, отворена наскоро и пълна е възможности за евангелизиране.

Историята и книгите на Роланд Алън ясно ни разкриват един тъжен факт. Дори когато ние американците видим нашите грешки, и понесем срама за тях, ние не се променяме! Нека да ви кажа една тайна:

Като цяло ние американците сме неспособни да променим методите си.

Също трябва да знаете, че ние американците няма да се откажем от контрола над вас.

Ние ще ви (1) американизираме. И след като ви американизираме, ние ще ви (2) контролираме. Ако не можем да направим тези две неща, изобщо няма да се занимаваме с вас; може дори да се обърнем срещу вас. Правилни сме го в други страни по цялата планета.

Въпреки че е наша вината за тиранията, която ви налагаме, въпреки че е наша вината за неуважението - и опорочаването - на вашата култура, това не премахва вашата отговорност. От вас зависи да намерите по-добър начин от американския. Не може просто да си стоите и да поддържате статуквото, и не бива просто да стоите и да ни оставите да ви американизираме!

Трябва да откриете напълно нов вид църква и радикален, нов, революционен подход към евангелизирането. Вие трябва да преоткриете неповторимата и органична църква във вашата страна, за вашата страна!!

Ние американците за миг не се замислихме над миналите грешки, които сме правили, докато се качвахме на хиляди самолети, за да завладеем страната ви с нашето евангелие! Тези грешки бяха ужасни. И ние продължаваме да ги правим. Кой от нас изказа протест срещу износа на нашите методи? Кой от нас надигна глас за... кой от нас настоя за... „местно проявление на християнство" в Източна Европа?

Назовете един американец, който стана и каза, „Нека използваме методите на Павел този път! Нека не правим миналите си грешки повече! Нека не правим това, което направихме в Африка, Китай, Индия и Южна Америка."

Ние американците не се променихме, защото не можем да си представим, че грешим.

Случи се точно обратното, защото това, което правим сега, е по-ужасно от това, което сме направили в миналото!

В цялата история на американско-британските мисии, това е най-мрачният ни час!

Това е най-мрачният час в историята на мисиите от евангелизирането на Хаваите! Да, Хаваите! Това е мястото, където мисионерите станаха милионери за сметка на новоповярвалите!

Нашата липса на дълбочина е заляла Източна Европа. По-лошо, ние американците, които имаме болна църква в Америка, налагаме и на вас същата тази болна църква!

Правим това, без да положим и минимално усилие да подобрим каквото и да било от това, което сме правили преди. Има ли някакво обяснение за това неоправдано поведение? Отговорът е прост. Просто сме такива.

Вие трябва да се промените. Радикално да се промените. Защото ние няма да се променим.

Мисионерска конференция в Германия

Скоро след отварянето на Източна Европа присъствах на една конференция на американски и британски водачи, които вече работеха в Източна Европа.

По време на отворените дискусии направих опит да повдигна въпроса за закоравялото ни, напористо американско отношение. Обърнах внимание към напълно неетичното ни поведение, постоянните лъжи за броя на спасените души, изопачените доклади, които изпращаме в къщи, наглата неморалност при набирането на пари с помощта на тези надути, неверни истории. Също споменах за атаките, които ние християните отправяме срещу местни християнски служители, които се опитват смело да се изправят срещу тази американска приливна вълна в Източна Европа.

След това припомних историята на американските мисии в Непал, за позора от това, което американските християни направиха в Непал, като разрушиха неповторимите местни църкви в тази страна.

Имаше, разбира се, реакция. Няколко от присъстващите мъже отрекоха да са правили такива грешки. „Ние не правим такива неща в Източна Европа.“ Един брат се обърна към мен, „Джийн, защо ни даваш възможно най-лошия пример?“

И точно тогава се появи тежката артилерия.

Незабавно един румънец взе думата. „Това, което Джийн разказа, не е най-лошия пример... той е типичен... типичен за това, което вие американците правите из цяла Източна Европа.“

В следващите няколко минути този брат описа американците в такава светлина, в каквато рядко са били описвани хора. Той ни разказа истории на ужасите за това, което американските християни правят в Източна Европа. Когато свърши, имаше пълна тишина.

Конференцията продължи. Нищо не се промени.

Скъпи източно европейци... вашата вяра е и ще продължи да бъде американизирана. Нашите американски долари плюс големия брой американци, заливащ страните ви, плюс още пари ще американизират църквата в Източна Европа, във вашата страна и град. Американизацията на Източна Европа е неизбежна.

Ако това не ви накара да се замислите, вижте следващата глава.

Това е историята за това, което ние американците причинихме на местните, неподправени църкви в Непал.

Нека те предупредя, скъпи читателю, може би си твърде млад да четеш следващата глава.

Позорът в Непал

Какво се случи в Непал? Това е историята на един малък народ, на един беден народ, толкова отдалечен и изостанал, толкова примитивен, колкото е бил светът в дните на Павел!

Не си представяйте страна, където пътища свързват градовете. Там има само тесни пътеки. Извън столицата Катманду нивото на неграмотност е почти 100 процента. Болестите са навсякъде.

Евангелието на Исус Христос бе забранено със закон в дните, когато църквата се роди в Непал.

Един ден един човек от Непал бе спасен в Индия. Той занесе евангелието обратно в своята страна с голяма опасност за себе си и за всички, които повярват. Тази история няма прецедент в християнската история.

Сред много гонение Непал бе благословен с чиста и завладяваща църква като църквата от първи век. Историята за неподправената църква в Непал няма равна на себе си в историята на християнството. Няма друго нещо, сторено в името на Христос, което да е било по-органично за своята почва от църквите, които израснаха в Непал.

Ако са съществували „новозаветни църкви“ през последните 1700 години, то това бяха църквите в Непал. За тяхно нещастие, те не отговаряха на изискванията на американския светоглед. (Страхувам се, че и Павел не би отговарял на тях!)

Как дойде християнската вяра в Непал? Не от Запад, защото евангелието дойде в Непал

тридесет години преди правителството на Непал да позволи религиозна свобода.

Евангелието дойде в Непал чрез един човек, роден в Непал. Той донесе евангелието на своя народ, още когато християнската вяра бе забранена в Непал. В началото си църквата в Непал беше без абсолютно никакво западно влияние и напълно незаконна.

Забележете това: Местен човек донесе евангелието в Непал. Родената в Непал църква изобщо не беше повлияна от западните методи!! Този прост факт впоследствие се оказа фатален за църквата там.

Гонението от правителството на Непал не спря неповторимата, органична, местна църква със свой собствен стил, обичаи, култура и практики. Но това, което враждебно настроеното езическо правителство не успя да стори, американските мисионери успяха. Американските мисионери и парацърковни организации унищожиха голям брой автентични местни църкви в Непал! Не може да имате напълно чиста, незападна, неамериканска църква на тази планета... без да платите за това.

Това, което се случи, когато в Непал настъпи религиозна свобода, бе предсказуемо. Случилото се там се случва точно сега в Албания. Слушай, Източна Европа, това се е случвало в стотици народи на тази земя! Случвало се е навсякъде, където американците и британците са занесли евангелието. Вие, живеещите в Източна Европа, трябва да сте наясно с тъмната страна на американските мисии, евангелизъм и парацърковни организации. Ние си имаме някои не съвсем етични методи! (Всичко това, разбира се, правим в името на идеята да печелим души за Христос!)

Какво се случи? Преди да има религиозна свобода в Непал съществуват строги закони срещу християнската вяра, които не позволяват дори един мисионер да влезе в страната; и когато тези закони се променят, стотици хора от нашите надденоминационни (парацърковни) евангелизаторски организации заливат Непал! Пристигнахме в Непал със същия манталитет и със същите методи, които използваме сега, заливайки Албания, Румъния, Русия, всички страни от ОНД и цяла Източна Европа... точно сега.

Има съвсем малка разлика в нашата агресия, в нашето неуважение към неамериканските методи и в нашата атака към неамериканските църкви в различните страни. В Непал агресията беше просто по-очевидна.

Видяхме църква, която не приличаше на нищо от това, което някога сме виждали, и бяхме ужасени. В нашите очи църквата, която видяхме, изглеждаше неприемлива и примитивна, защото не беше западна.

Ние американците не можем да си представим незападно евангелие, нито незападна църква, нито пък християнски служител, който не е напълно повлиян от Запада.

Не можем да приемем някоя църква за валидна, библейска или истинска, ако не прилича на нашите църкви. В нашите очи, поради самата си същност, такова евангелие неизбежно трябва да бъде класифицирано като погрешно и не библейско. И ако се окаже много успешно, ние дори можем да си позволим да го наречем култ, дори и да знаем достатъчно добре, че то не е.

Чуйте предупреждението! Това че ви разказвам историята на Непал няма да промени американците и нашите понякога безскрупулни методи в чужди страни. Ние можем да атакуваме и дори да повалим местни работници, които се стремят да изградят едно органично дело в страните, в които сме влезли.

Присъединете се към нас или си получите заслуженото е нашето отношение към местните служители, които не са били повлияни от Запада.

Непал е само една илюстрация за много такива случаи. Това е историята за едно местно дело и един автентичен основател на църкви. Това е историята за това какво се случи, когато неговото

дело и църквите, които той бе изградил, се изпречиха на пътя на американския блиц евангелизъм, на американските мисии, мисионери и парацърковни организации.

Надеждата ми е, че когато прочетете тази история, тя може да ви промени. Малко вероятно е да промени нас американците, дори и след като я прочетем. Усвоили сме уменията да си затваряме очите дори пред най-лошото си поведение в устрема си да вървим напред и евангелизираме.

Органичната църква в Непал

И сега, когато пиша тези думи, църквата в Непал е подложена на систематично унищожение от американските парацърковни организации, мисии и мисионери. Това се отнася главно до градовете, които са лесно достъпни за западниците.

Когато западните мисионери пристигнаха в Непал, имаше 30 000 вярващи в тази страна. Църквата имаше най-чистият и изящен вид, който съвременната история познава. Всичко в нея беше напълно органично.

Тази красива, тридесетгодишна драма започна да приближава към своя край, когато американските християни и техният блиц евангелизъм се появиха вкупом. Пристигнаха хиляди едномесечни мисионери. Централни офиси на половин дузина парацърковни организации бяха установени в столицата. Американският евангелизъм атакува Непал. Новините за фантастичните резултати обиколиха света. Потекоха пари.

Когато ние американците видяхме местната автентична църква, в нейно лице видяхме провал! Местната църква в Непал не евангелизираше в американски стил.

Ние видяхме човека, труда му, хората му, църквата му и за нас те бяха провал.

Това, което този човек направи в Непал сам, представлява едно от най-великите постижения в историята на християнството. По мое мнение, вярващите едва ли можеха да бъдат по-добре. Словото имаше надмощие. Непал чуваше евангелието. И най-хубавото бе, че в село след село се основаваха църкви и новоповярвалите, които тези църкви печелеха, оставаха в тях. Оставаха в тялото Христово. Евангелизирането на Непал напредваше с непоколебимо темпо. Те правеха нещо, което нашият празничен евангелизъм никога не би направил. Новоповярвалите не се загубваха. Отиваха в църквите. За разлика от новоповярвалите в нашите парацърковни организации, тези новоповярвали оставаха в църквите и вземаха активно участие в тях.

Слепи за органичната църква, служещи на бог, наречен „да евангелизираме света за едно поколение“, погълнати от евангелие, лишено от църква, ние американците не можахме да видим нищо от всичко това. Ако не видим нашите методи и нашата нагласа, нашия евангелизъм, тогава виждаме провал!

Може би най-скъпоценното нещо, което имаха непалските християни, и за което ние американците нищо не знаехме, беше фактът, че евангелието беше неразривно свързано с църковния живот. Разбирането им не беше като западното, според което проповедници тичат от град на град, проповядват и печелят огромен брой хора, и след това се изстрелват към следващия град, държава или планета. В началото този брат обикалял от село на село, проповядвал евангелието, събирал новоповярвалите заедно и прекарвал време с тях, докато настъпвало раждането на църквата. Църквата бе станала центърът на живота на християните в Непал, както трябва и да бъде!

Всъщност така би трябвало да бъде и в Америка. Но това е идея, която западните християни изобщо не схващат. „Църква“ за нас означава един час неделя сутрин. Непалските християни бяха светлинни години по-напред от американските в своето разбиране, опитност и посвещение към църквата. Църквата беше самият им живот... защото за тях църквата беше начин на живот!!

Може би най-голямата им грешка бе, че правеха нещата по примера на Павел. За тях в центъра бе църквата. Местна. Органична. Автентична! И те успяха да запазят културата на своята страна. Ако жител на Непал посетеше техните събирания, той не се чувстваше така, сякаш е попаднал на Запад.

За непалците църквата не беше сграда и столове. Нито пък хижа! За тях хората бяха църквата. И тази църква не беше скучна. Тя бе станала техен начин на живот.

Излишно е да споменаваме, че срещите бяха живи и всички вземаха участие.

Красива история. Църквата бе начин на живот, цивилизация, стил... една общност на Христос в света.

Ние американците погледнахме и не видяхме нищо, и не ни беше грижа да видим. Нямахме интерес. Първо, интересуваха ни нашите американски организации/ Пленени от собствената си всепоглъщаща заръка да евангелизираме света, еклесията дори не беше в умовете ни, когато прииждахме на таласи! Еклесията не изгаряше сърцето на нито един от хората, които дойдоха от Америка в Непал. Не направихме никакво усилие да запазим органичната църква, която беше там. Нито един човек не каза нищо по този въпрос. Дойдохме, погледнахме и откраднахме! Купихме християните.

Нямахме време да забележим, че обезлюдихме църквите, че заличихме непалското проявление на Христовото тяло.

Собствените ни методи и собствената ни програма бяха единственото, за което мислехме. Ние дори не погледнахме на тези църкви като на църкви. За нас те бяха място за набиране на персонал. Това абсолютно неуважение към културата на цял един народ е подигравка.

Това, което трябваше да направим, бе да седнем в нозете на тези непалски християни и смирено да се научим на църковен живот от тях.

Най-чудесната възможност в нашия живот бе пропиляна. Смъртта на неподправената, органична църква, поне в по-големите градове, бе обявена в още една страна! Американизацията на християнството напредваше.

Равносметка: още една неподправена църква унищожена. Християните от още един народ американизирани.

Тези скъпи американци не даваха пукната пара за качеството на тези хора, нито за страданията, които те бяха понесли за Христос. Единственото, което американците знаеха бе, че непалските християни не правят нещата по примера на парацърковните организации. Не по начина на мисионерите. Не по американския начин.

Чуйте, Източна Европа, вие имате избор. Непал не.

Но историята продължава, а с нея и трагедията.

Американизацията на Непал

Днес, когато четете тези думи, американските интерденоминационални организации в Непал откъсват мъже и жени от местните църкви като ги наемат за членове на своя „скип.“

Хора, които са били органични християнски служители някога, сега се превръщат в „персонал“ за американските организации.

Точно в този момент американски мисионери и парацърковен персонал въвеждат нашата американска музика, нашите редици с пейки, нашето американско богослужение, нашата американска проповед и нашия неделен ритуал сред християни, които някога са били част от органичното Христово тяло в Непал. Някога непалските християни се събираха в домове, пееха непалски песни, бяха дейни и посветени; сега те седят безмълвни в построени в американски стил сгради.

Боже, помогни ни, дадохме на Непал американското неделно богослужение! Един човек отпред, който води хвалението. Някой друг, който проповядва! Нашият ритуал отново триумфира! Активното участие в непалските срещи вече го няма!

Боже, смили се над нас! Ние американизирахме непалските християни. Унищожихме църквата!! Църква от миряни изчезва от лицето на земята, давяща се в американски банкноти. Христовото тяло, близко и естествено за Непал, е на изчезване.

Ние американците го направихме отново!

Роланд Алън отбелязва същото преди години, когато казва, че нашите методи са били такива от самото начало на мисиите. Ние сме се доказали като експерти в правенето на това, което направихме в Непал... в продължение на 200 години!

Ние американците се заехме с евангелизирането на света още през 1890 година, когато основахме първата организация, която прие за свое мото евангелизирането на света за едно поколение. Не успяхме да евангелизираме света за едно поколение. Но обърнете внимание на това: На прага сме на голям успех. Почти сме успели да изпълним задачата да американизираме цялото евангелско християнство, по целия свят! Захванахме се с изпълнението на нещо, което считахме за добро. Почти сме успели да предизвикахме толкова мащабна и сериозна катастрофа, че може да са необходими хиляда години за възстановяване.

Никога няма да успеем да евангелизираме света без автентичната местна църква. Но ще успеем да американизираме християнската вяра.

Където и да отидем, ние американците не се опитваме да запазим или да подпомогнем подходяща за културата църковна форма, а в случая с Непал дори не се сетихме да спрем и да се научим от един от най-добрите християнски работници в цялата църковна история. Не можехме

и да си помислим, че един тъмнокож вярващ знае повече за Божиите пътища от всички нас взети заедно. На какво може да ни научи един непалец? Този скъпоценен непалски основател на църкви, колос в църковната история, беше смазан, църквите му ограбени и дори сега делото му е подложено на презрение и критики.

Трябва да знаете това. Тези американски мисионери и парацърковен персонал съсипаха името на този скъп непалски служител. Целта им бе да съсипят името му както пред непалците, така и пред западниците. Какъв позор! Какво мъчение!

По-голяма каша от тази не може да бъде забъркана!

И така, страданието да стоиш в неделно богослужение бе изнесено в още една страна. Еклесията и водачеството на Христос бе стъпкано. Вече нямаше живот и дейно участие в тялото. Културата бе пренебрегната. Достойнството на местните изобщо не бе взето предвид. И нито един американец не забеляза тези неща, а пък ако имаше такъв, гласът му изобщо не се чу.

Считам случилото се в Непал за един от най-позорните моменти в историята на мисиите, въпреки че се съмнявам изобщо да сте чули за това или някога да чуете за него, освен това, което прочетете тук. Това би трябвало да предизвика световен скандал. Случилото се там би трябвало да предизвика бунт. Да доведе до покаяние. Напълно да промени методите ни, начините ни, отношението ни и нагласата ни.

В Непал ние американците извършихме културния еквивалент на геноцид... по американски!

Роланд Алън пише, че нашето отношение е било такова към други местни работници в продължение на години! И той пише това през 1912 година! Ние няма да променим опасните си начини. Какво ще направите вие, местните? Защо не опитате да се освободите от всички настоящи методи. Опитайте нещо ново.

Къде е църквата?

Докато продължава американизацията на Непал, ние можем да видим, че западното християнство не разбира еклесията

и че американците не виждат нищо друго освен евангелизиране.

Източна Европа и Русия също са жертви на тази американска нагласа. Единствената разлика е че тук това не си личи толкова драматично, защото в Източна Европа вече съществуват църкви в западен стил като резултат от мисионерска дейност, дошла тук преди 100 години.

Албания никога не е била посещавана от западни мисии. Тя е единственото изключение. Чак след 1991 година Албания е отворена за евангелието. Така че всички ние можем да наблюдаваме Албания. Гледайте и ще видите как ние американците правим същото нещо отново

Албания, твой ред е. Ние ще те американизираме. Това, което ще направим в Албания, ще надхвърли направеното в Непал, защото Албания е по-лесно достъпна.

Думите на Роланд Алън бяха отхвърлени буквално от всички мисионерски бордове и евангелизаторски общества в света. Почти 100 години по-късно нещата, които той каза, за които

писа и умолява, не са чути. Книгите на Алън, самият той британски мисионер, не се издават вече, думите му са забравени. Този глас срещу имперските мисии заглъхна напълно.

Вашият глас

Изминали са почти 100 години. Този глас трябва да бъде чул отново. Но този път да не идва от перото на британски мисионер; този път трябва да дойде от сърцата и живота на хиляди вярващи по целия свят. Той трябва да дойде от Европа. От Непал, от Юго Източна Азия, от Латинска Америка и от Африка. Той трябва да дойде от вас, жертвите.

Този глас, пълен с протест, никога няма да дойде от нас - Той трябва да дойде от вас!

Междувременно не се съмнявайте, че ние ще продължим да ви колонизираме и американизираме.

Сега е ред на Албания!

Да го кажа накратко: Ние американците поглеждаме в Писанието и виждаме спасение на хората от ада. Но можем да прочетем целия Нов Завет и никъде да не видим централното място на църквата на Исус Христос. В нашите Библии това го няма! Нито пък, когато четем Новия Завет, ще видим църква, която има форма, съответстваща на местните обичаи и култура. Това, което ние американците виждаме, когато четем Новия Завет, е американско християнство.

Американското християнство е единственото нещо, което виждаме в Новия Завет. Затова и разпространяваме нашия стил християнство с устрем, какъвто могат да имат само американците!

И какво точно правим с няколкото новоповярвали, които оцеляват след нашите евангелизации? Ние ги превръщаме в западници!

Доволни ли сте от нашите методи?

Моето мнение е, че последното нещо на тази земя, което трябва да направим, е да изпращаме

английско говорещи хора да въвеждат нашите църковни практики където и да било. Въпреки това, ние правим точно това, заливайки Русия и Източна Европа.

И сега е ред на Албания!

Нашите методи не могат да разкрият цялата слава на Господа.

Малък брой източноевропейци (виждайки американци, които приличат на комбинация от туристи и гастролиращи звезди) се чудят дали има поне малко мозък в американските ни глави!

Сега ще ви разкрия една от най-удивителните тайни, които някога сте чували. И ако не можете да повярвате на това, което ще прочетете, попитайте някой американски мисионер дали това е вярно!

Иронията

Бях на деветнадесет години, когато разбрах това. Бях студент в семинария в Европа. Един мисионер ми сподели тази тайна. Оттогава съм я чувал стотици пъти.

Въпреки че мисионери и парацърковни дейци изпълват източна Европа, набират пастори и служители за нашите парацърковни организации с нашето свръхизобилие от американски долари, вербуват ги за нашите мисии и ги учат на нашите парацърковни методи и американски стил, и налагат американския светоглед - дълбоко в сърцата си ние американците не се гордеем с християнската вяра в Америка! Нито пък се гордеем с нашите църкви. Много мисионери във Вашата страна се срамуват от американските църкви. Да, ние представляваме американската християнска вяра! И американското християнство, което оставихме в Америка, не е нещо, с което можем да се хвалим. Защо тогава го донасяме при вас!?

Много американски мисионери отиват на мисионерското поле, защото вярват, че американското християнство се е провалило напълно в Америка. Мисионерите и парацърковните дейци са загубили надежда за Америка. В техните очи църквата в Америка се е провалила. Затова те идват при вас - мисионерското поле - с надежда, че във вашата страна ще свършат по-добра работа. Голям брой от мисионерите и парацърковните служители са на мисионерското поле, защото гледат на американската църква като на провал и искат да опитат отново във вашата страна да направят нещата както трябва.

Попитайте ги.

Ето в това е иронията. Ние Ви донасяме провалило се християнство. Донасяме на вас, във вашата страна, точно това християнство, което не може да успее в Америка.

Ако проявите интерес защо правим това, може би ще получите следния отговор от американски християнски служител във вашата страна:

„Американското християнство не успява в Америка заради американците. Ние сме твърде богати. Но американското християнство ще успее в Румъния и Албания, защото хората са бедни.“

Да, американската версия на християнството и на църквата са жалки. Методите и ритуалите му, плиткото евангелие, плиткото видение, плитката църква, плиткият евангелизъм няма да успеят в една бедна държава повече, отколкото ще успеят в една богата държава.

Скъпи американски събратя, ако само това можете да представите като мотив да служите на мисионерското поле и ако американското християнство плюс някои ваши собствени нововъведения... са всичко, което имате да предложите, тогава ви умолявам, елате си у дома. Докато сте на мисионерското поле, вие сте заплаха.

Спрете за момент и вижте какво правите. Намирате местен християнски служител и с помощта на американски пари го привличате към вашата организация. Превръщате го в пълно подобие на вашата работа, служение, организация, на вас самите и на Америка. Било то на запад или изток, при дивак или студент, в джунгла или град, вие използвате един наръчник, написан в Америка, пълен с американските методи и американския начин на мислене. Използвате този наръчник

сред всеки народ, племе, общество, език, независимо къде сте. Не виждате ли, че правите всичко по американски? И без значение колко различна е културата на дадения народ от американската, вие пак следвате методите от наръчника, по който са ви обучавали. (Стъпка номер едно може би е да изхвърлите наръчника. Стъпка номер две може би е да си дойдете у дома и да опитате радикално

нов подход към църковния живот и евангелизирането тук в Америка... в собствената ви страна.)

Имате склонността да използвате популярността на американската култура като основен метод за евангелизиране... дори това да означава да унищожите нечия култура - или по-лошо, дори това да означава да привлечете новоповярвалите чрез вас в църква от американски стил, стил, който вие считате за мъртъв.

Независимо от нравите и културата на дадена страна, вие не се отклоняте и на косъм от своя наръчник. Формулата е прецизно точна. Вие знаете съвсем точно какво създавате. И изпращате новини вкъщи с невероятни писма за великите неща, които правите.

Както парацърковните организации, така и американските мисионери създават като копирани под индиго копия на американските църкви. Въпреки това всички вие знаете, че този американски стил църкви е отегчителен, на умиране или вече мъртъв. И откъснат напълно от живота. Господа, вие не сте призвани от Бога да разпространявате американската култура!! А точно това правите. По двадесет и четири часа в денонощието.

В световен мащаб вие опорочавате различните култури на планетата и съсипвате всяка надежда за органична църква.

Смазвате под краката си последната надежда за истинска, чиста форма на църковен живот на земята!

Много скоро всичко християнско ще изглежда по един и същ начин по цялата планета. Същото направиха и католиците през Тъмните векове... едно вселенско проявление на

църквата, независимо от език, раса, култура, племе или място. Всяко отклонение от това единствено проявление бе считано за ерес. Наказанието за това да си различен: гонение! Ами, господа, вие поставяте началото на нов тъмен век!!

Църквата бързо придобива един вкус, един цвят, една валута, едно измерение. Християните по целия свят са като копия един на друг, и всеки прави абсолютно същото като всички други. Толкова предсказуеми. Толкова ограничени. То-о-о-лкова... скучни. Толкова американски.

Възможността Христос да има разнообразно и пълноценно проявление почти е изчезнала от лицето на земята.

Христовата невеста е подминавана, забравена и непозната. Неподправеният местен служител, неповторимата църква и органичното проявление на църковен живот изобщо не ви идват наум. Няма да има дори един квадратен метър на тази планета, където неповторимият църковен живот може да дойде преди да е дошло американското християнство. Във вашето присъствие шансът органичната църковна форма да оцелее е равен на нула!!!

На път сте да създадете осъвременена версия на Римокатолическата църква. Преди петстотин години тя бе господстващата форма на християнство. Този път просто ще бъде всесветско, универсално, американско християнство. То ще бъде вездесъщо и толкова непростително както Католическата църква в своя най-непреклонен момент.

Дали след хиляда години историците ще пишат за универсалната Американска църква, една протестантска църква от световен мащаб с американска форма на проявление и дали ще запишат, че тази Американска католическа църква е преследвала всички онези, които са се опитвали да имат органична църква, точно както Римокатолическата църква в миналото преследва всички, които искат да имат църковен живот, различен от римокатолическия? Случилото се в Непал и случващото се в Източна Европа, и това, което сега правите в Албания, е живо доказателство за настъпването на такава ера.

На изчезване са местата на тази планета, които биха могли да бъдат естествен декор за органичен църковен живот.

Умолявам ви, заради Христос, да спрете. Променете се. Променете се радикално. Или моля ви, вървете си у дома.

Ако вярвате, че американското християнство е в лоша форма, спрете да го разпространявате, елате си у дома и установете органична американска (!) форма на църква.

А вие, които сте под нашествие, превръщани в западници, колонизирани и американизирани... вие знаете какво трябва да правите! И ако не вярвате, че можете да се справите по-добре от американците, каня ви да се срещнете с някои мъже, чието дело превъзхожда направеното от американците.

Не са американци, ако нямате нищо против.

Има ли някой, който се е справил по-добре от американците
Най-великите неща в историята на християнството през последните 100 години не са се случили на Запад. Американците нямат никакво участие във великите проявления на християнската вяра, появили се през този век.

Трите най-ефективни дела за Бога през последните 100 години идват от ръцете на хора с тъмен цвят в земите на хора с тъмен цвят! Трима мъже завещаха на вас, неамериканските, свидетелство, че нещата могат да се направят по-добре. И тримата работници идват от Далечния Изток: делото на Бакхт Сингх в Индия, на Прем Прадхам в Непал и Уочман Ни в Китай. Всички те създадоха църкви и тези църкви запазиха такъв процент от новоповярвалите, какъвто никога западна мисия, църква или парацърква не е и доближавала.

И в трите случая Христос и църквата бяха в центъра на делото по начин, който ние западниците дори не можем да осъзнаем. И трите дела бяха уникални и ефективни. Всички те имаха невероятен процент на запазване на ново повярвалите, но нивото на Прем Прадхам бе феноменално. (Делото на Бакхт Сингх е съвсем близо след него.) И трите дела бяха дела, които запазваха плодовете.

Делото в Индия бе неповторимо. Делото в Непал бе неповторимо и органично. Неповторимо в своята форма и уникално за културата, то съответстваше напълно па. хората от Непал.

Но тук се крие позора за нас американците. Ако делото на тези двама мъже, Прадхам и Сингх, беше станало в Америка, и ако те имаха английска кръв, тяхното влияние щеше да бъде огромно. Ако бяха американци, делото им щеше да има влияние в световен мащаб. Хиляди, дори десетки хиляди хора, щяха да седят в нозете на тези работници. Но тези мъже не бяха американци. Те не бяха бели. И делото им поне мъничко не приличаше на западно. Затова нито един американец не се възползва от възможността да се научи от тези мъже.

Това не е всичко.

Много от западните мисионери (американци и британци) мразеха тези мъже, мразеха местните им съработници и също техните църкви. Другата част от западните мисионери ги презираха и гледаха на тях сякаш не съществуват. Често тези мъже бяха атакувани и представяни като злодеи. Някои хора направиха всичко по силите си да унищожат тях и делото им.

Защо?

Защото тяхното дело беше автентично и местно.

Такива дела ни ужасяват! Защо?

Не знам. Може би защото тези мъже и тяхното дело извършиха „най-ужасния“ грях от всички: Те не зависеха от американски пари. Нито дори за миг. Това не просто плашеше западните мисионери, това ги ужасяваше. Да не зависите от западни пари означава, че западниците не могат да ви контролират. Нито пък можем да контролираме повярвалите чрез вас. По-лошо, ако делото ви е органично, тогава местната форма на църква ще допада и ще привлича местните християни от американизираните църкви и ще ги въвлича в органични църкви, които „допадат“ на местните хора. Това ни плаши! Това представлява заплаха за нас. Защо? Защото подкопава властта ни, финансовата ни основа, броя в нашите редици. Когато последвате местен служител, никой в Америка не може да си пише точки за него. Когато това се случи, загубваме парите си.

Местните хора забелязват, когато има църква, която им подхожда. Те си тръгват от американизираните църкви и си отиват у „дома“. Това се случва в Китай и Индия. Много от местните хора напуснаха американизираните църкви. Мисионерите бяха много ядосани, когато това се случи. А трябва да бъде точно обратното. Като мисионери, нашата цел трябва да е да видим как християните напускат неорганичното заради органичното. Когато това стане, то не трябва да бъде като дърва в огъня на нашия гняв.

Всеки би могъл да види очевидните разлики в тези диаметрично противоположни форми на християнската вяра. Местните ликуваха; мисионерите атакуваха!!

Една местна форма на Христовото тяло е смъртна заплаха за империалистичната нагласа на британските и американски мисионери и на парацърковните организации. Ние се чувстваме застрашени от едно местно дело, напълно извън нашия контрол. Още по-застрашени се чувстваме, ако това дело е успешно! Полудяваме, ако е и красиво!

Тези две дела, бедни откъм пари, но богати на хора, успяха да надминат всичко, което Запада някога е правил в тези страни! Или в Америка!

Тези дела бяха напълно различни от западните църковни пейки и амвони, Библейски училища и пастор в центъра.

Но отново се връщам на темата за срама. Ние не проявихме интерес да се научим от тези мъже. Това говори много за американската християнска нагласа.

Никой не дойде да се научи от тези двама мъже!!

Имайте предвид, че понастоящем десетки хиляди млади мъже тук в Америка учат в семинарии и библейски училища из цялата страна и из целия панаглийски свят. Всяка седмица християни идват на тълпи на семинари, конференции, лагери и уъркшоп срещи в търсене на повече от Христос. Те идват от целия английско говорещ свят да застанат в нозете на няколко успешни пастора. Въпреки това, най-добрите дела на тази планета през последните 100 години остават напълно незабелязана.

Съмнявате се в това? Опитайте се да намерите нещо за делото на тези мъже в която и да книга за историята на мисиите! Опитайте се да намерите тяхната история в която и да е книга за мисии. На Уочман Ни ще са посветени две изречения. На Прадхам може би едно, може би не. Запада дори не знае за Сингх.

Това не е всичко.

Въпреки че стотици хиляди западници седят в нозете на западните служители, нито един западняк не отиде в Индия и не седна в нозете на Бакхт Сингх. (Имаше някои, които направиха няколкодневни посещения! Обаче никой не остана там три години!)

Никога нито един западняк не е сядал в нозете на Прем Прадхам. Нито един. Въпреки че той може би е най-впечатляващата фигура в историята на църквата за хиляда години.

Защо е това недоглеждане? Защото тези мъже не са западници, тяхната кожа не е бяла, техните методи са различни, културата им е странна, църквите им са органични... следователно абсолютно незападни по съдържание. Освен това кой би искал да се сближи с мъже, толкова неодобрявани от мисионерите!

Ние сме американци! Те бяха индийци, ние сме американци. Те бяха непалци, ние сме американци.

Скъпи местни! Чуйте ме:

Ние американците нямаме интерес към автентичното местно християнство.

Ние американците нямаме интерес към неподправена, автономна, самоиздържаща се, уникална, различна по вид църква във вашата страна. Ние разбираме от едно единствено нещо. Ние ви донасяме американско християнство и американска църква. Вие нямате избор!! Ние ще застанем срещу вас с цялата си сила, влияние и пари, ако се опитате да изградите органично, местно християнство.

Нито един учител по мисионерство на тази планета не предложи на младите хора в Америка, които се обучаваха за служението, да посети тези църкви в Индия и Непал. Нито един мисионерски борд или парацърковна организация не отиде да разучи методите на тези мъже или да се научи от живота им!

Много от нас избраха да атакуват тези мъже, с нокти и зъби.

Защо?

Защото сме слепи. И сме от Запад! Преди всичко ние сме слепи за еклесията, за църковния живот, за общността на вярващия! Ние дори не можем да си представим нещо местно и неподправено. Никога не сме чували за нещо органично; дори не знаем какво означава тази дума. Ние американците не знаем нищо за църковния живот) ние знаем църквата само такава, каквата ни е завещана от Реформацията... едновременно ежеседмично събитие, което става в неделя сутрин. И нищо повече.

По-лошо, ние не можем да видим нашето чувство за превъзходство. То е толкова естествено за нас като дишането. Ние дори не осъзнаваме, че го имаме. Ние никога няма да се променим.

Ние също знаем твърде малко за кръста.

Но най-лошото от всичко е, че американците никога не са присъствали на среща на органично тяло от вярващи. Нито във вашата страна, нито в нашата. В цялата си история ние американците никога не сме виждали органично, неподправено, съответстващо на културата американско проявление на църква. Вероятно ще се чудим какво е това, ако някога го видим.

Разбирате ли какво казвам? Американците никога не са виждали органично американско проявление на църковен живот през целия си живот!!

В Америка има най-малко местно проявление на органична неподправена църква, отколкото в която и да е друга страна на земята, където се събират християни!

Ние имаме нужда от абсолютно същото нещо, от което вие се нуждаете. Това, което вие нямате, е точно това, което и ние нямаме.

Съмнявам се, че повечето американци ще пропътуват стотина мили, за да посетят органична църква. Ако пък ни стане чак толкова интересно, най-вероятно ще я посетим Веднъж. Сигурно това, което видим, ще ни накара да се мръщим! Или ще ни се стори не особено важно за живота ни, за евангелизирането, за мисиите и за нашата отчаяна нужда да видим истински църковен живот.

Сега вече имате поглед върху мисловната нагласа на западно-британо-американо-империалистичната колонизация на Християнската вяра. Това е тъжна гледка към пълната ни незаинтересованост и несъзнателно пренебрежение на културата на другите, към автентичното и към „чуждото“ дело във Вашата страна.

Ние нямаме органична църква - вие също. Ние имаме нужда от такава - вие също. Това ни поставя на равна нога. Може ли да съществува във вашата страна автентична, органична, местна църква? Кой ще се осмели да започне? Как се прави това?

Възможно ли е съществуването на автентични църкви в неевангелизирани земи
Представете си страна, в която няма християни. Това означава страна без местни работници и църкви. Това е възможно най-трудното място, на което може да разцъфти нещо органично. Ето проблема: Делото в тази страна трябва да бъде започнато от чужденец!

Абсолютно необходимо ли е този чужденец да представи чужда версия на църква... както ние американците Винаги правим? Възможно ли е този чужденец да не донесе своя вид църква в тази страна? Има ли някакъв начин този народ да открие автентична, органична църква, дори когато единственият християнин, когото познават, да е от другата страна на планетата и да идва от напълно различно общество?

Това са важни въпроси. Струва ли ни се възможно новопоявявалите - все още младенци - сами да открият свой уникален вид църква? Ако отговорът е да за тях, то тогава е да и за вашата страна!

Но как християнският работник да не вмъкне своята култура, която е чужда за местните хора? Възможно ли е да се създаде църква, която да е местна? Органична! Да не е чужда! Да не е американска!

Нека да поговорим за Албания. Тя е най-удачната лаборатория. Албания е съвършеният нагледен пример.

Използвам Албания за пример в книгите *The Way the Church Ought to Be* и *The Man Most Needed*. Както и в настоящата книга.

Защо Албания е най-добрият нагледен пример?

Защото Албания е уникална в човешката история. Никога преди не е имало страна като Албания и никога няма да има.

Да отидеш в Албания да проповядваш евангелието е все едно да отидеш в някой град през първи век, където изобщо не са чували за Христос. Дори повече! Дори в земите, в които е отивал Павел, е съществувала някаква религиозна история. Но не е така в Албания.

Албания представлява първата страна в цялата човешка история, в която народът ѝ е съществувала без каквато и да е религия!

Човечеството не познава друго подобно нещо. Албания е уникална.

Въпреки това американските мисионери проявяват дързостта да отидат в Албания и да дадат на тези хора ужасните американски църковни богослужения. Ние сме ревностни да занесем на Албания смъртоносното нещо, което задушава църквите тук в Америка.

Ние сме в Албания, за да сме сигурни, че вие албанците сте седнали, подредени в редици с

лица, обърнати към амвона, че ни дават десетъка си, че имате водачи за песните и че стоите тихо, докато проповядваме. Ние сме решени да видим всички хора на земята да посещават нещастни, скучни американски богослужения!

На нас американците ни липсва разбиране за това как да проповядваме евангелието по начин, който позволява на църквата в други земи да има местна, автентична форма. Редът в нашите богослужения е ужасен като католическа литургия.

Може ли да се създаде нещо органично?

Ние американците изобщо не знаем как се създават църкви по начина, по който те бяха създавани през Първи Век. Ако ние не знаем как става това, това означава ли, че то не може да стане? Ако ние нямаме интерес, това означава ли, че не е важно? Ако американците не могат да го направят, това означава ли, че не е възможно да се направи?

Възможно ли е това... в Албания? В Турция? В селата във вътрешността на Китай? Или винаги трябва да предлагаме на новоповярвалите в тези затворени страни чужд стил църкви?

През шестдесетте години на моето съществуване на тази земя съм обиколил голяма част от тази планета. Но все още не съм видял нито един западен християнски служител, който да е дал някакъв знак, че има интерес да открие нов начин за провеждане на срещите... или нов начин за основаване на църкви, който зачита културата на другите, или който да има интерес към еклесия, която да съответства на живота на местните хора! Нито един американец или британец не е посветил живота си и себе си за постигането на такава цел.

Ние мислим как да печелим души. Или за нещо друго. Но не и за църковен живот. Никога за местен, близък църковен живот.

Има ли поне един мисионер, който сериозно да се е замислял, че налагаме на хора с различна култура богослужения в стила на Протестантската Реформация. И че им донасяме проклятието на американския неделен ритуал. Ако има такъв, аз никога не съм виждал човек, който да е направил нещо значимо, за да спре това!!

Никога не се е повдигала сериозна дискусия за това ужасно пренебрегване на нравите на другите народи, за тази върховна обида към тяхната култура.

Възможна ли е органична църква в току-що отворена страна?

Да споменавам ли, че нямаме никакво доверие на местните вярващи? Никога не ни идва наум да се приберем у дома, щом сме проповядвали вече евангелието и църквите са създадени. По-голяма част от американските ни пари би трябвало да отиват при местните работници, а не при американци. Има два начина, по които можем да започнем.

(На практика всички пари, дадени в Америка, отиват при американски мисионери. И всички тези американски мисионери са настроени за американска колонизация на вярата в земите, в които отиват. Само малка част от нашите пари отиват за местните и тази част е под строг контрол.)

Как може Албания да има местна църква? Църква, която да е албанска от начало до край? В Албания няма никакви местни работници. Задължително ли е следствието, че Албания трябва да бъде американизирана, просто защото няма албански работници?

Не! Има начин. И той е следният.

Има начин, по който църквата може да бъде органична, дори и всички работници да са чужденци. Нужно е само да изхвърлим, всичко, което правим,, и след това да правим, нещата по примера на Павел.

Павел беше евреин. Той произлизаше от елитарна култура.

(Евреите бяха благословени със същия вид арогантност, която американците и британците проявяват към други земи и народи.)

Как Павел успя да не намесва своето културно влияние при основаването на църкви сред езичниците?

За щастие той бе роден и отгледан в земя на езичници, поради което познаваше езическите общества. Вероятно Павел е могъл - несъзнателно - да донесе юдейско влияние в

езическите църкви. Но не го е направил. Чужденецът Павел основава църквите така, че да не допусне това. Целта на Павел бе органична църква.

Павел основаваше църквата. Докато тя все още бе в своето детство и не закосотеняла... Павел напускаше града. Раждаше се една църква от някогашни езичници. Раждаше се органична, местна

църква!!

Ето, възможно е.

Павел успя!!

И във вашата страна може да стане това!

Но това не е всичко! Павел не спря дотук. Той насочи усилията си да изгради местни работници. Работници, които не бяха евреи.

Ние насочваме цялото си внимание да обучаваме американци, които да изпратим в чужди страни. Това е лудост. Лудост или не, никой никога не го поставя под въпрос. И това не се променя. И никога няма да се промени.

Вие, местните, трябва да издигнете работници из сред вас. И трябва да го направите по начин, който няма нищо общо с нашите начини и методи.

Осъзнавате ли, че повече от деветдесет и девет цента от всеки долар, похарчен за обучението на работници, е похарчен за обучението на американски работници? Американските работници във

вашиите земи са гаранция, че ние - не вие - ще сме главните водачи! Нашите църковни традиции, не вашите органични събрания, ще се превърнат в нормата във вашата страна.

Ако Павел беше използвал тези пари, той щеше да похарчи всеки цент за обучението на местни работници сред езичниците.

Вашата цел трябва да бъде винаги като тази на Павел. Органични, местни, автентични църкви... основани от местни работници. А ние чужденците? Ние трябва да се откажем от западните си методи. Трябва да правим нещата като Павел. Тръгвайте си възможно по-скоро!

Забележете, че Павел не обучи други евреи да работят в езическите църкви. Той обучи равнозначните на днешните албанци, непалци, румънци и т.н. Никога - нито веднъж - той не обучи юдейски, галилейски или еврейски основател на църкви.

Всички работници, които обучи, бяха бивши езичници. Аристарх, Тихик, Трофим, Гай, Тит и Епафрас бяха всичките езичници. Тимотей, наполовина езичник, бе отгледан в страна на езичници и всичко, което научи, бе научено в църква, съставена от езичници. Това бяха мъжете, които Павел обучи да изграждат църкви.

Дано се умножават потомците му. Дано се умножават потомците им.

Ако американците не могат да следват този модел (1) да позволят църквите да открият органичен църковен живот, (2) да ги оставят колкото се може по-скоро, и после (3) да обучат само местни работници (без библиейски училища, защото библиейските училища са самото олицетворение на американския ум)... ако ние американците не можем да направим това, тогава трябва да си дойдем у дома!

Аз съм американец. Аз съм напълно против американските мисии в почти всяка форма, вид, начин или стил. Аз вярвам в местна църква, със своя местна форма, водена от местни хора и подхранвана от местни основатели на църкви. Изпитвам свещен ужас от това, което американските и британски мисионери и парацърковни организации правят на мисионерското поле. И от това, което не са спирани да правят от времето на Уилям Кери още от 1790 година!

И какво е това? Ние създаваме една британска християнска вяра по целия свят. Само че днес това не го правят толкова британците, колкото американците. Но то си е пак британска вяра, защото британците направиха това с нас американците преди около 300 години! (Ще повтора. Ние американците никога не сме виждали на нашата собствена земя органична, автентична, местна църква, която да подхожда на американската култура. Ние сме без местно проявление на църква като Албания... като вас)

Въпреки всичко казано по-горе, аз не бих се поколебал да основа църква в която и да е страна. Защо? Първо, защото от първия ден ще кажа на тези скъпи местни вярващи какви са моите чувства по отношение на тази всесветска американизация на християнската вяра.

Второ, още от първия ден ще обясня на тези местни вярващи, че ще си тръгна и ще ги оставя... скоро. Много скоро!

Трето, докато съм с тях, аз ще черпя от техния местен опит, култура, нрави, обичаи и уникалност. Ще направя всичко по силите си да се уверя, че те се гордеят със своите методи и

обичаи, с уникалните си проявления и особености, и ще ги насърча да запазят местните си начини.

Четвърто, ще им представя Христос. Нищо друго, освен Христос.

Пето, ще им окажа практична помощ за създаването на нещо органично.

След това ще си тръгна!"И тази група от вярващи сама ще открие за себе си „църковния живот”!

Те ще се събират в домове. (Няма да имат презвитери. Не в началото.) Няма да имат пастор. Нито сега, нито когато и да било!! Те ще се привържат един към друг и ще открият своя собствен начин на събиране. Къде ще бъда аз? Някъде другаде!

Последно, ще направя всичко по силите си да обуча местни работници, по-специално местни основатели на църкви! И ако уловя тези вярващи в американщина или смесване на културите, ще ги изправа в ъгъла и ще ги накарам да слушат песните на Елвис Пресли, докато се покаят!

Тези неща не са трудни за правене. Такъв беше методът на Павел. Умолявам ви, скъпи приятели западняци, правете нещата като Павел или изобщо не ги правете!!

Преди няколко дни седнах с един американски мисионер в Албания. Той отбеляза, че вярва, че след десет години Албания ще бъде най-християнската нация на света. Той имаше видение, че в Албания ще има повече спасени хора, отколкото на което и да е друго място на света.

Не се реших да му кажа какво си мислех. На вас ще кажа.

Надявам се, че греша. Защо? Ами, ако всеки мъж или жена в Албания на около седемнадесет години стане християнин... след десет години църковните сгради ще бъдат празни. Чуйте ме! Американци, чуйте! Всички християни на тази земя, чуйте!

Християните няма да ходят на църква всяка неделя сутрин твърде дълго. Те ще спрат да ходят на църква. Или, понеже ще ги изпълните с вина, те може да се насилят да посещават скучните ви, американизирани богослужения... поради чувство за вина. Но дори и да е така, все някога ще се уморят от това.

Тези срещи, които въвеждате в Албания, след десет години ще бъдат толкова ужасни, колкото нашите. Толкова ужасни, че биха смазали слон. Ще продължим да губим ново повярвали дотогава, докато разпространяваме настоящата протестантска църква с нейните пейки, амвони, лица, обърнати напред, църковни сгради, пастори и богослужения с мълчаливи миряни... без възможност хората да споделят по време на срещата. Просто не се отделяйте от този изпитан модел и дори всички хора на земята да се спасят, те няма да дойдат и да останат във вашите американски църковни богослужения!!

Сега нека да отидем в Индия. Бакхт Сингх е човек, за който вероятно не сте чували. Той и неговите съработници са спечелили десетки хиляди хора за Христа. Можете ли да намерите тези новоповярвали? Да! В 600 процъфтяващи, възхитителни, вълнуващи общества из цяла източна Индия. Тези църкви запазиха своите новоповярвали. Защо? Защото тези общества допадаха на

хората. Това е едната причина. Ето друга. Ако всички мисионери и парацърковни организации се съберат, за да измислят нещо вълнуващо и неповторимо, и използват целия арсенал - осветление, камери, драма, екшън и дим - в една църква, и след това поставят тази църква в Индия, тя никога няма да бъде толкова чудесна, вълнуваща, възхитителна и радостна като събранията, които Бакхт Сингх е основал.

Вие американците, които сега печелите толкова много хора в Албания, няма да ги запазите за дълго! И цялата планета да евангелизират е, пак няма да запазите новоповярвалите, защото вашите събирания са скучни. Освен това, вие дори не знаете какво означава „църква"! Никога не сте знаели. И липсата ви на интерес може би е показател, че никога няма да знаете.

Без съмнение това, което разпространявате вече 150 години, никога няма да запази новоповярвалите, независимо колко свят евангелизирате, независимо колко голям е броят на покръстените или колко велико е съживлението, или колко силна е вината. Църквата, която разпространявате, неорганична, мъртва и изкуствена, никога няма да задържи вашия плод. Не за дълго.

Защо плодът на Бакхт Сингх все още е тук? Защото той постави Христос начело. Защото той постави църквата начело. Защото църквата бе автентична. Защото той основаваше църквите както ги основаваха през първи век.

Но делото в Непал превъзхождаше движението на Бакхт Сингх, защото бе напълно непалско. За разлика от Индия, до тогава в Непал не бе имало никакво влияние от западни християни.

Бих желал да ви помоля да отидете в Непал и да видите тези църкви. Бих желал да ви поканя да видите процента на запазените в църквите хора, един от най-високите за последните хиляда години. Бих желал да отидете там и да откриете какво значи органично и какъв е истинският смисъл на автентично. Бих желал да поканя всеки западен служител и християнски водач да отиде там и да стои в нозете на тези хора. Бих желал, но не мога.

Защото вие американците буквално сте унищожили това дело!! Докато четете тези думи,

органичната църква в Непал е под атака и непалските християни и непалските автентични църкви са подложени на американизация. Скъпи американци, какво мислите по този въпрос? Скъпи неамериканци, скъпи източноевропейци, а вие?

Най-добрата ни възможност да видим, да се научим и да посетим органичното в период от 1000 години е на изчезване! Ние я смазахме! Това беше Непал. Сега най-добрата ни възможност да променим методите си за 1000 години е Албания. Но какво правим сега там? Опозоряваме достойнството и културата на един народ. Това е Албания.

Ние унищожяваме най-добрата си възможност в църковната история.

Ще се променим ли някога?

В следващата глава ще хвърлим поглед върху сегашната реална ситуация в американските църкви.

Америка, ще се променим ли някога

Разказаха ми, че неотдавна един китайски християнин се измъкнал от Китай и посетил църквите в Америка. Когато се завърнал в дома си във вътрешната част на Китай, бил попитан какви са най-силните му впечатления. Отговорил, „Удивен съм колко много могат да постигнат американските християни без Бога!“

Има една организация в Съединените щати, чието главно и единствено занимание е да води статистика за християнството в Америка. Ръководителят на тази организация беше интервюиран пред камера от един мой приятел. Ето една статистика от анализите на организацията, която той цитирал.

През последните седем години църквата в Америка е похарчила \$ 250,000,000,000 (това са 250 милиарда долара). Това е една четвърт от един трилион долара. Но през същите тези години не е имало никакъв църковен растеж!! Толкова много похарчени пари, без да доведат до каквото и да е развитие!

Ние маршируваме, но краката ни стоят на едно и също място. Една четвърт от един трилион долара само за да се запази настоящия брой. Нещата в Америка не се движат напред. Предпоставките ни са погрешни и американското християнство, което разпространяваме, убива човешката душа и човешкия дух.

Господа, предпоставките ви са погрешни. Вашите идеи и практики... независимо колко са библейски, не са библейски. Те са традиции. Те не са ефективни. Те не са подходящи за употреба; и затова никога няма да доведат до някакъв резултат. Ще се променим ли? Вероятно не. Ще направим някои подобрения. Това е всичко.

Докато не достигнете до разбиране за общността на вярващите, вие сте като човека от китайската поговорка, който цял ден стоял в празна стая, надувал балони и после ги изпуснал.

Автентичният, органичен църковен живот е готов да се притече на помощ.

Не се съмнявайте, органичната църква един ден ще се появи. Ще бъдем изместени от нов вид християни и нов вид работници. Ще настане нов ден в историята на църквата. С него ще дойдат смъртта на настоящите мисионерски методи и изчезването на „пара“ от думата парацърква.

Точно сега, докато пиша тези думи, хиляди американски християни напускат църквите тук в Америка. Къде отиват? Те се завръщат към всекидневната в своя дом, към домовете. Движението на домашните църкви в Америка е показател за това къде е бъдещето.

Никога няма да успеем да обучим достатъчно служители, никога няма да успеем да съберем достатъчно пари да построим достатъчно сгради, които наричаме „църкви“ да евангелизираме света.

Всекидневната, църквата от миряни, органичната църква един ден ще успее. В Америка. По света. Сегашните традиции ще помогнат! Те ще ни изтикат навън!!

Дано Бог да ускори този миг.

Вече стигнахме до края на Първа част и до началото на Втора част.

Втората част на тази книга цели да помогне на вас, които не сте американци, да ни разберете по-добре! Ние американците сме залели цялата планета. И изглежда сякаш

сме готови да тласнем целия християнски свят към хилядогодишното царуване на американска версия на Божието царство.

Запознайте се с начина, по който мислим. Разберете нашата наивност, плиткост, начина, по който използваме парите, силата и влиянието си. Ние американците сме се издигнали като опасна сила, действаща срещу църковния живот. И като опасност срещу бъдещите форми на християнство. Опасност за вас и вашата култура.

Скоро просто няма да има нищо друго на тази планета сред изкупените освен американизираната вяра. Или поне ситуацията убедително изглежда така. Но вие не американците - можете да спрете този мащабен, световен поход към американизация. От вас зависи да го спрете!

Следва кратък обзор на нас американците. И когато го прочетете, запомнете: (1) Нашите църкви са мъртви. (2) Америка не може да даде адекватен отговор на вашите нужди. (3) Има по-добър начин. Откажете се от първия. Не се занимавайте с втория.

Намерете по-добър начин.

ВИЕ

МОЖЕТЕ ДА НАПРАВИТЕ НЕЩО ПО-ДОБРО

ОТ ТОВА, КОЕТО НИЕ ВИ ПРЕДЛАГАМЕ.

ВТОРА ЧАСТ РАЗРЕШЕНИЕТО НА ПРОБЛЕМА

Американското „разбиране“ за църква

Пасторът слиза от колата си и стъпва на църковния паркинг. Поглежда към огромните църковни сгради. Поглежда към алеята за боулинг, към баскетболния отбор, летния лагер, сградата на неделното училище, сградата на целодневната детска градина, административните офиси за десетина щатни служители и т.н.

Това е географско място, където хората идват... веднъж седмично. Пасторът е счел, че за това нещо, наречено църква, му е необходим малък парцел земя и два часа седмично.

Един малък брой хора се качват в колите си и идват в тази сграда и в сряда вечер. Още по-малък брой хора служат в десетина комитета. Но за повечето хора в Америка, „църквата“ е просто неделя сутрин от 11 часа.

Общо казано, американската идея за църква не отива по-далеч от това. „Църквата“ е географско място. Качвате се в колата си и отивате до там, стоите един час и си тръгвате. Църквата не може да бъде друго освен сгради - сгради, които не се движат. Църквата си има пощенски адрес, паркинг за коли и телефонен номер, на който неизменно отговаря църковна секретарка. Според тази идея, църквата е толкова незначима, че един час от живота на християнина е достатъчен за нея. Нищо чудно, че някой е измислил парацърковните организации! През първи век църква, християнски живот, 365 дена в годината и двадесет и четири часа в денонощието бяха едно и също нещо.

Всичко, което църквата е (за нас американците), е събиране от 10 до 12 часа неделя сутрин. Нещото, на което портите на ада не могат да устоят, се състои от малък парцел земя, паркинг за коли и от едночасови или двучасови срещи седмично, където всички хора стоят и мълчат с изключение на един! Този час, скъпи не западняци, е може би най-скупият част, познат на човечеството.

Днешната църква е пуснала котва от бетон и вие трябва да отидете при нея. Тя не може да дойде при вас.

Църквата бе толкова маловажна, че се появи нещо друго и запълни останалите шест дена. И никой не забеляза. И никой не го бе грижа.

Запознайте се с едно от най-великите изобретения на Америка, парацърковната организация.

Тези организации работят шест дни в седмицата, двадесет и четири часа на ден. Те са вълнуващи. И Всички имат възможност да вземат участие. Дори и да имат сгради, те могат да дойдат при вас.

Парацърковните организации, не възпрепятствани от скучни неща като „сутрешни неделни богослужения“, са мобилни, имат театри, постановки, концерти, оркестри, видеофилми, записи, звукозаписни студиа, динамични курсове за обучение, песнопение, което грабва сърцето ви, банкети с гост говорители, които ще превърнат сълзите ви във водопад, кораби, самолети, музикални групи, фокусници, мимове, рок концерти, музикални компании, издателски къщи и световни радио и телевизионни програми. И армия от млади хора, които цяла година пестят пари, за да могат да се разпръснат по целия свят в огромно количество всяко лято. Тези

организации са си запазили правото над останали 167 часа в седмицата, върху които църквата не е имала никакви претенции през последните 1700 години.

Точно сега парацърковните организации доминират християнския пейзаж. Те имат видения, които пленяват въображението на всички. Те предизвикват най-доброто в човешкото сърце: молитвени събирания, които си съперничат с молитвата в горницата; космически сателити, които обикалят около света; воаяжи до места, красиви и отдалечени като Микронезия, или като не обетованата земя и айсберги на Гренландия. Имат списания, молитвени писма и помещения за кореспонденция за набиране на пари, големи като самолетни хангари.

Днес има множество от такива организации, които достигат до всякакви групи от хора, за които човешкия ум може да се сети, от военнслужещи до модни модели.

Тези невероятно гъвкави организации почти винаги са първите, които влизат в новоотворени земи. Те влизат енергично и със замах. Те са гъвкави, лесно адаптиращи се и невероятно мобилни. По целият свят се тръби за техните постижения - особено пред спонсорите - със суперлативи, които ще накарат Медисън Авеню и П. Т. Барнъм да позеленеят от завист.

Те събират в себе си много неща; те са всичко! Те са навсякъде! При всички! Но има само едно нещо, което те не са. Те не са църквата! Но има нещо, което могат да ни подсказат. Те ни загатват за това каква може и трябва да бъде църквата - еклесията - в нейната динамичност, мобилност, приспособимост и по отношение на цялостната ѝ привлекателност. Тези организации са крив образ на това, което църквата можеше да бъде, ако реформаторите бяха реформирали малко повече от това, което реформираха.

Минусите на тези организации?

Изтощение сред нейните членове, което те хвърля в недоумение.

Ниво на отпадащите поради изтощение, което е просто невероятно.

Процент на запазване на плода от новоповярвали, който е някъде между незначителен и нула.

И разходи за поддръжка на ръководството, което ще накара политиката на Вашингтон да изглежда като душата на консервативен шотландец.

Към всичко това прибавете и това, че парацърквата няма никакво понятие за църквата.

Но като цяло християнската вяра щеше да бъде много скучна без тях. Те са вълнуващи. Напълно не библейски и беден заместител на истинския църковен живот, но въпреки това най-доброто, което се случва в момента.

Друг минус: Никога не заставайте на пътя на тези хора. Традиционната църква е безобидна в сравнение с яростта, която парацърковната организация може да изсипе върху всичко християнско, което застане на пътя ѝ. А за гонението, на което може да го подложи, нека да не говорим.

Тези две неща, мъртвата или умираща традиционна църква, и супермощните парацърковни организации, са нещата, които ние американците можем да ви предложим. Нашите мисии ви донасят едно или две много скучни събирания, наречени „църква“. Парацърквите донасят

вълнуващи неща. И стила на всички тях е американски.

Днес църквата и парацърквата работят съвместно, запълвайки всички 168 часа в седмицата. Ако традиционната църква и парацърковните организации се обединят, ще бъдат ли чудесни колкото ограничената църква? Могат ли двете заедно да заместят биологичното тяло на Христос?

Зад кулисите на парацърковните организации

Вие, скъпи не американци, ще бъдете поканени да се присъедините към някоя парацърковна организация! И като неамерикански имате право да знаете малко повече за парацърковната идея. На това е посветена тази глава.

Каня ви да видите механизма на действие на една парацърковна организация. Вие наистина имате право да разберете това американско изобретение. Никога не забравяйте, че парацърковното движение е 100 процента американско. Ние го изобретихме!

Вместо просто да се запознаете с парацърковните организации, по-добре да си представим, че вие току-що сте поставили началото на една парацърковна организация! Това ще ви помогне да разберете американската християнска инвазия във вашата страна и нещата, които правим.

Ако изпаднете в шок, когато прочетете тази глава, има и друга изненада за вас: Всеки добре информиран служител в Америка вече знае всичко написано в нея.

Тази глава ви отвежда зад кулисите на парацърковната организация. Запомнете, ще си представим, че вие се готвите да основате американска парацърковна организация!

За да тръгне вашата организация, вие, основателят, се нуждаете от видение за начало. Видението може да е простичко, но убедително! Най-доброто видение, за което ние американците сме се сетили, е „евангелизирането на света през това поколение“. Това мото ни съпътства повече от 100 години. Най-първата парацърковна организация използва това мото още през 1890 година! (Това беше преди три поколения.)

Да не ви смущава факта, че вашето видение не е основано на Писанието. Да не ви смущава факта, че това е видение (и движение), което предлага спасение без църква.

Това „made in America“ видение ще продължи да предлага свят, пълен със спасени хора... спасени, без нищо друго освен застрахователна полица против пожар от ада. Милиони спасени, но без реално взаимоотношение с Христос и/или църквата.

Да не ви смущава факта, че когато основавате своята организация, вие знаете много добре, че новоповярвалите чрез вас няма да имат голям или изобщо някакъв интерес към традиционните

църкви. Нито пък че новоповярвалите чрез вас няма да станат дългосрочни, активни членове на тези мъртви църкви.

Да не ви смуцава факта, че всичко това ще съсипе възможността на вашите новоповярвали да имат красиво взаимоотношение с еклесията.

Вашата организация знае, че традиционните църкви няма да привлекат вашите новоповярвали; в същото време обаче вашата организация се нуждае от подкрепата на традиционните църкви. Затова вашата организация винаги ще се движи по една тънка линия. От една страна вие знаете, че настоящата църква е архаична, студена, мъртва, безжизнена, стерилна, и събиранията прилича на погребално опело. От друга страна, точно тези църкви са един от вашите главни източници на пари. А вие ще имате нужда от много пари за вашата организация.

Това означава, че вие ще трябва да не се замисляте над факта, че повечето от вашите новоповярвали никога няма да станат част от тези църкви - докато вие в същото време си осигурявате подкрепата на тези църкви.

Как можете да се понасяте, след като сте наясно с всичко казано дотук? Просто не обръщайте внимание на реалността!!

Насочете вниманието си върху втората по значимост задача - спасението на хората. Загърбете останалата част от пейзажа, не се замисляйте над факта, че новоповярвалите нямат да имат общение с тялото, след като вашата организация ги доведе до Христос.

Вашата парацърковна организация ще спечели огромен брой хора; вие обаче не трябва никога да се задълбавате над цифрите, които ви казват какъв е процентът на „запазения плод“.

След десет години никой на тази земя няма да знае къде е вашият плод. (С изключение може би на неколцината, които ще се присъединят към вашата организация. Осъзнайте, че ще трябва да наблягате, да подчертавате, да издигате и да рекламирате тези неколцина. Направете този успех да изглежда многочислен. По този начин ще заобиколите факта, че масите, които сте довели при Христос, са изчезнали. Не обръщайте внимание на факта, че само един от всеки 5 000 новоповярвали се присъединява към вашата организация... и че никой не знае къде са останалите.)

Къде са милионите новоповярвали, които са изчезнали? Никой не знае. Никога не се опитвайте да разберете!

Повтарям, не обръщайте внимание на реалността.

Вашата новосформирана парацърковна организация се нуждае сега от много християни, мъже и жени, които да станат част от екипа. Най-добрите кандидати са мъжете и жените на възраст между двадесет и двадесет и осем години. Но и до тридесет е чудесно.

Ще се нуждаете също и от млади хора, които да посещават вашите конференции и да излизат на евангелизаторски походи. Винаги млади хора, идеалистични, впечатлителни и ентузиазирани. Най-добре на възраст между седемнадесет и двадесет и четири години. Не забравяйте, тези ентузиазирани млади хора са двигателят на всички парацърковни организации. Ако нямате тях,

нямате нищо. Не обръщайте внимание на факта, че мощният, силен двигател, който сглобявате, е направен почти само от преходен младежки ентузиазъм. Млади хора без ясна посока, търсещи смисъл за своя християнски живот; млади хора, лесни за водене. Те се намират в най-приключенския период от своя живот, така че им предложете приключения.

Сега идва ред на видението. Видението ще ви донесе и (1) екип, и (2) млади хора. Видение плюс екип плюс млади хора. (Никога не правете грешката да се опитвате да изградите такава организация с хора, които са над тридесет години!!)

След видението, екипа и младите хора ще е нужно да прибавите и силата. Покажете на екипа си и на младите наборници как да получат силата от Бога. След това ще отидат да „евангелизират света в едно поколение“ с тази сила. Кажете им, че тази сила ще бъде с тях през целия им живот.

(Никога не търсете тези хора, когато са на четиридесет години. Вероятността е, че тогава сигурно няма да са практикуващи християни! Попитайте ги и те сигурно ще ви кажат, че са забравили всичко, което са чули за силата, и имат само бегъл спомен, че са били „летни мисионери.“)

След това идва ред на обучението на вашия екип и младите хора. Първо вашия екип. После той ще обучи младите хора. Обучението не бива да е твърде дълго.

Тук на помощ ще ви дойде евангелистката мисловна нагласа.

Евангелистичният ум открива съвременното ни християнство на всяка страница на Новия завет (въпреки че него го няма там). Няма да имате никакви трудности да покажете на тези млади хора Нов завет, в който църквата липсва, и видение, в което църквата липсва. Ще успеете да им покажете евангелизирането на света в едно поколение и до-

ри ще можете да им помогнете да открият преобраза на вашата организация... в Новия завет!!

Но младите хора, колкото и да са мили, често са малко недисциплинирани. Затова по време на обучението трябва да им дадете още три неща.

Едното е схващане за власт и покорство; другото е силна организационна структура, с ясна йерархия. Накрая ще бъде от полза да вмъкнете малко вина и страх сред многото правила, които сте постановили.

След края на обучението вие пристъпвате към нещо, което ще наречем голямото приключение. Ето някои възможности.

Евангелизирането на студентско градче (в Индонезия!). Това привлича младите хора. Защо не един цял народ, току-що отворен за евангелието? Това е най-хубавото приключение от всички. Или да занесете Библии на някое отдалечено място някъде.

А когато на това място не са виждали Библия? Световно изложение! Световен футболен мач. Събиране на 100 000 млади хора на гигантски стадион. Например в Лае Вегас или столицата Вашингтон.

Винаги има нещо някъде, което може да се превърне в „Голямото приключение“

Докато пиша тази книга, Русия и източна Европа са фантастични приключения с невероятен потенциал да възпламенят сърцето на всеки млад човек. Какво ще кажете за Сибир? Какво ще кажете за Световното изложение в Будапеща догодина?

След това ще имате нужда от пари за голямото приключение. Приключения като тези винаги изискват пари. Много пари.

Всъщност, неизречената цел на Голямото приключение е да се наберат пари, за да може организацията ви да съществува.

А ето кои са вашите източници на пари.

Младите хора, които идват на вашите обучителни конференции и които ще отидат на това голямо приключение. Църквите. Ако изобщо е възможно, накарайте вашия екип да посещава неделните богослужения в църквите, които дават пари на вашата организация. Също насърчете новоповярвалите чрез вашия екип да посещават същите неделни богослужения. Какво да правите, ако новоповярвалите предпочитат да посещават друга църква в района, която не дава пари за вашата организация? Погрижете се вашият екип да убеди новоповярвалите да не посещават тази църква. Всичко, което отмъква новоповярвалите и екипа от вашата организация, е ваш враг!

Третият ви важен източник на приходи са заможните миряни.

Как привличате заможни миряни да подкрепят вашата организация? Един от главните начин е като давате банкети, на които вашият екип и новоповярвалите споделят свидетелства. В устава на вашата организация, според който обучихте своя екип, има подробна глава за това как да организирате тези банкети. (Вижте раздел „Банкети“ в устава.)

Но има още толкова много неща, които можете да направите, за да си осигурите подкрепата на заможни миряни.

Обучете всеки член на вашия екип да поддържа взаимоотношения с гореспоменатите миряни. Непрестанно насърчавайте вашия екип да се среща и да изгражда приятелства със заможните миряни. Научете ги как се прави това. Разбира се, на края ще се окажете с екип, който винаги е настроен приятелски, винаги усмихнат, почти винаги радостен. Когато са сред миряните, в тях винаги гори „видението“, винаги говорят с лъскави думи за следващото „голямо приключение.“

Всеки един миг от своя изкуствен живот те живеят зад тази изфабрикувана фасада. Но това е добре, защото ще разполагате с екип, който винаги дебне и търси източници на

пари и винаги набира нови успешни миряни за „съветници на екипа.“

Вашият екип трябва винаги да мисли за доброто на организацията; трябва да разказва велики истории от миналото - но не от много далечно минало — за успехи, както и за предстоящи велики събития! Научете ги да правят това и винаги ще имате миряни, които да оказват „подкрепа“ на вашата организация.

Миряните трябва да чуват същото послание като младите хора. Те също могат да намерят смисъл и цел в живота си като подкрепят тези млади хора. Предложете им вълнуващ живот. Помогнете им да намерят чувство за пълноценност пред Бога чрез подкрепата за вашата организация.

Да не ви смущават пораженията, до които ще доведе това по-късно в живота на тези християни. Да не ви смущава факта, че този начин за правене на нещата накрая създава екип, който не е искрен със себе си и с другите. Отричайте факта, че голям брой от членовете на вашия екип напускат вашата организация след кратко време, главно защото не могат повече да се понасят.

И изобщо не се замисляйте над факта, че за повечето нехристияни този фарс е ясен като бял ден.

Да, всичко това е пагубно за членовете на вашия екип. Съсипва характера им. Простичко погледнато, те живеят нечестен живот пред Бога и пред хората.

Никога не се замисляйте за цикъла, който се повтаря непрекъснато сред хората от вашия екип и сред миряните. Този цикъл обикновено продължава от пет до седем години. През този период голяма част от вашия екип е изчезнал, както и повечето миряни, които са ви подкрепяли. Вие ще имате непрестанна нужда от нов екип и нови миряни. Моделът никога не се променя. Никога не се спирайте и не се замисляйте над този факт или относно причините за него. (Търговията, произтичаща от нуждите на парацърковната организация, и неестествената задача постоянно да я предлагаш за продан са причините за това!) Пак повтарям, не обръщайте внимание на реалността. От догодина започнете отначало, с множество нови млади хора и нов екип, и новозавербувани миряни.

Този модел е утвърден. Никога не се променя. Никога не го анализирайте. Никога не питайте „защо“. И преди всичко, никога не питайте къде отиват тези хора, нито какви поражения са

претърпели душите им от това, че са били с вас през тези пет години.

Ако се съмнявате, че това е истина, попитайте който и да член на парацърковна организация каква е средната възраст на техните щатни служители. Тя е около двадесет и осем години. След пет години тя пак ще е около двадесет и осем години. След десет години тя ще бъде около двадесет и осем години. И така нататък завинаги. Попитайте какъв е броят на съветниците им миряни. След това вижте средната продължителност на времето им с организацията. Отговорът ще бъде същият. И в двата случая, отпадането е ужасяващо.

А сега към голямото приключение.

При бас идват пари благодарение на Голямото приключение. Неповторимото приключение, което се случва веднъж в живота и което не бива да пропускаме!

Да кажем, че приключението са Олимпийските игри. Или световното изложение. Трябва да покажете на всички фантастичните възможности на това събитие. И неговата неотложност. Наберете армия от млади хора, които да обучите и да изпратите на това велико събиране. Повечето от парите, които донасят младите хора, отиват за самолетни билети, тяхната храна и лични разходи. Но част от тези пари трябва да се използват за ръководството. В края на краищата, „Централният офис“ е изразходвал голяма сума за да рекламира „голямото приключение“. Всъщност, това събитие е струвало цяло състояние.

Така че докато младите хора се обучават, помолете ги да дадат още пари. Непременно създайте някакви кризисни моменти. Тези кризисни моменти ще накарат тези развълнувани млади хора да проверят всеки източник, за който се сещат, за да ви дадат още пари. Обучаващите се млади хора винаги са главен източник на приходи.

Разбира се, наберете пари от миряните, с които сте се сприятелили.

Олимпийските игри ще траят две седмици, но те са предхождани от едногодишна подготовка. Вълнението е неустойимо. Видението изпълнимо. Една цяла година, в която прииждат пари за... двуседмичен проект! През тези две седмици ще видите организацията ви да харчи милиони долари. В резултат на това, вашата организация ще има малка печалба, която ще помогне да се възстановят разходите, направени от Главния офис. Административните разходи са били астрономически.

След края на голямото приключение, разтръбете резултатите навсякъде. (Не се занимавайте с процента на „запазения плод“).

Докато тече всичко това се оглеждайте за следващото предизвикателство и следващото голямо приключение. Големи начинания като тези са нещото, което поддържа живота на вашата организация. Без тях, вашата парацърковна организация ще издъхне.

Никога не се интересувайте какви доказателства трябва да представите пет години след края на Световното изложение, че вие и още хиляди млади хора някога сте били в този град!

Да, останали са ви пет адреса на новоповярвали, които продължават с Господа, и десетина служители във вашия екип от времето на голямото събитие от преди пет години.

Това е всичко, което имате да покажете като резултат от милионите похарчени долари? Оправдано ли е това, независимо от коя страна ще го погледнем?

Една организация, подобна на вашата, извършила едногодишно проследяване на 20 000 новоповярвали. Само 200 от тях потвърдили, че все още имат взаимоотношение с Исус Христос!! Благодаря на Бога за тези 200, но има по-добър начин да се похарчат милиони долари за да се спасяват и да се запазват хора.

Ами какво правите тогава? Продължавайте да не обръщате внимание на реалността.

Сега да сменим гледката.

Какво щеше да стане, ако Павел беше дошъл в същия град по същото време като вас? Той щеше да основе еклесия с... о, да кажем, четиридесет новоповярвали. Щеше да постави началото на една общност от вярващи. След две години тази общност, която Павел е сформирал, вероятно ще наброява около четиридесет или може би шестдесет души. След пет години може броят им да стане 100. След десет години... може би 200! (Но може и да са само седемдесет и пет.)

Независимо от броя на хората, разходите щяха да бъдат минимални и нямаше да се роди църква от хора, чието единствено задължение щеше да е да посещават една обща сграда веднъж на седмица. Тя щеше да се превърне в жива еклесия... гъвкава, приспособима, мобилна, любяща, грижовна, красива, енергична, пленителна, привлекателна... частица от Божието царство.

Сигурно щеше да бъде вълнуваща? Но преди всичко, тя е щеше да бъде трайна. И според Божиата цел - истинска общност от вярващи.

Има ли стабилна библейска основа за съществуването на такава църква?

Много стабилна. Тя би била според всяка страница от Новия завет!!

Това е много повече от това, което вашата парацърковна организация може да изфабрикува, за да оправдае своето съществуване.

Въпрос: Трябва ли нашето внимание да бъде насочено към общността от вярващи, както направи това Павел, или трябва да бъде насочено към евангелизъм, лишен от църква, с почти нулев процент запазен плод, както правят това американците?

Защо написах тази глава? За да можете вие - християните, които сте местни в родната си страна - да видите движещия механизъм на парацърковните организации и да се запитате...."Това ли е нещото, към което искам да се присъединя? Искам ли да видя това да се превърне в манталитет на моя народ?"

Има голяма вероятност да бъдете поканен да се присъедините към парацърковна организация или да помогнете с нейната програма. Също трябва да знаете, че вие сте вълнуващата новина, за която ние американците пишем вкъщи. Единият от начините, по който американската парацърковна организация набира пари, е като разкаже за вас. И запомнете, тя е американска до дъното на душата си и не се интересува да види органичен църковен живот във вашата страна. И ако някоя парацърковна организация има някакъв интерес към някоя църква, то това ще бъде американска църква, присадена във вашата страна. Тази църква ще има пейки, подредени в редици. Всички вие ще седите, обърнати към проповедника - вероятно американец и няма да имате право да говорите, докато той ви проповядва до края на живота ви.

Вие можете да направите нещо по-добро от това!

Положителната страна на парацърквите? Тези организации са вълнуващи! Те карат традиционната църква да прилича на статуя от лед. Парацърковните организации предлагат разнообразие - вълнуващо разнообразие. С други думи, те предлагат (на ужасна йена и само за кратко време) част от усещането, което трябва да има църквата.

Но нищо от това дори не прилича на органичната, неподправена църква. Какво липсва? Почти всичко. Дълбоко познание на Христос. Пълно разбиране за църквата.

А сега ви представям и...

Американският мисионер турист

Ние американците живеем в една изолирана нация. Над нас има лед, под нас пустиня и по един голям океан от двете ни страни. Качваме се в самолет, летим до западна Европа и с учудване откриваме, че европейците имат вътрешни тоалетни.

Не познаваме географията. И не ни е нужно, защото повечето от нас мислят, че около нас няма други страни. Много от нас не знаят какво е Канада или къде е тя, какво е Мексико, или пък Мейн!

Попитайте някой от нас къде е Уругвай! Ние живеем в хубави къщи с климатик, два телевизора, голям двор (а може би и басейн), и караме по две коли. Защо ни трябва да знаем къде е Уганда?

Но ние американците сме религиозни. И да, дори сега сигурно сме най-християнската страна в света, на глава от населението.

Всяка година провеждаме едни големи мисионерски конференции, на които идват десетки хиляди млади хора. На тези конференции ние седим и слушаме вълнуващи послания за това колко сте бедни и нуждаещи се. След това говорителят пита колко американски млади хора ще отидат като християнски работници във вашата страна, за да ви поведат. Ние изпълваме пътечките в залата, докато отиваме напред като доброволци за мисионери. И Господ знае, че сме сериозни! Ние сме искрени, да ни благослови Бог. Ние сме американци. И много от нас истински обичат Господа.

Ние даваме и от парите си. Даваме повече от който и да било друг народ (разбира се, ние имаме повече) в църковната история. Никога не подценявайте нашата любов към Бога, нито

нашата искреност, нито посвещението ни. Но всеки един от нас, който пристъпи напред, за да стане мисионер, вижда себе си като ваш водач. И ние наистина идваме във вашата страна, за да ви водим.

Вижте ни само като пристигнем на мисионерското поле (мисионерското поле - това значи вие). Ние сме истинска гледка.

Ще споделя с вас някои впечатления за нас. Но докато четете тези истории, не забравяйте, че накрая трябва да направим един важен извод.

Моето първо впечатление за „отиване на мисионерското поле“ получих, когато бях на деветнадесет години. Беше в Израел! Първото американско семейство, с което се сприятелих, беше на „мисионерското поле“ от шест седмици. Жената беше пред срив. С радост би убила за Кока-кола. Помня как ме умоляваше, „Когато се върнеш в Америка, моля те изпрати ми един галон с концентрат за кола.“ Гледах как умолява мъжа си да отидат до Хайфа или Йопия, за да може да отиде на пристанището, където акостираха кораби, та дано успее да намери кораб, без значение какъв, който би имал Кола на борда.

Никой на земята не може да изпита такъв културен шок като нас американците.

Не знам дали за вас Испания изглежда назадничава, трудна страна за мисионери. (За мен не.) Да, но от всеки 100 американски мисионери, които отиват в Испания, деветдесет и пет не остават за повторен период.

Защо? Културен шок! Повечето американски мисионери не се завръщат на мисионерското поле след пет години. Приспособяването към вашата страна едва не ни убива. Интересен е фактът, че изпитваме и обратен културен шок, когато се приберем у дома. Тоест, ние преминаваме през сериозни физически и психологически проблеми, когато се завърнем у дома в Америка.

Един приятел мисионер ми каза, че когато се завърнал в Америка, докторът трябвало да му предписва за успокоение морфин в продължение на две седмици. Някои мисионерски бордове докладват за нервни сривове до двадесет и пет процента сред мисионерите при първото им пътуване отвъд океана.

Моля, разберете, че сме много развълнувани за вашата страна, когато пристигнем в началото. Не спираме да разглеждаме, да правим снимки и видеофилми, пленени от този нов свят, в който сме попаднали. Какво приключение! И вечер, когато се приберем в апартамента си (когато никой от чужденците не е край нас), сядаме и развълнувано обсъждаме колко сте интересни и колко „приятна“ е вашата култура. Може и да чуете думи като, „Влюбени сме в това място и тези мили хора. Ще ни се да останем и да работим тук завинаги.“

Така говорим през първите две седмици!

Вижте ни обаче след шест месеца. Не можем да търпим телефонната ви система, не понасяме начина ви на шофиране, отвращаваме се от вашата кухня, и убиваме с радост за американски хамбургер. За сладолед с банан и ядки пък бихме станали предатели. Бихме ограбили гроба на баба ви, ако знаехме, че там ще намерим млечен шейк. Душата си бихме продали за един хубав футболен (американски) мач събота следобед.

Опознавайки ни, можете ли да усетите чувството ни за превъзходство? Ние не можем. Моля да, разберете, че ние американците не можем да осъзнаем, че чувстваме превъзходство над вас. Това не ни е известно.

Забележете, че когато се разболеем, ние не отиваме при лекар от вашата страна. Нито пък във ваша болница. Отиваме си у дома! При американски лекар! В американска болница! Вашите лекари ни приличат на луди експериментатори, които тичат напред назад с мръсни дрехи и немити ръце. Ние наистина не искаме да „паднем мъртви“ във вашите болници.

Също забележете с кого се движим, с кого отиваме на почивка и кои са най-близките ни приятели. Какво правим, когато не сме в служение? Движим се с други американци. На практика ние никога не ставаме близки приятели — извън християнското служение - с вас или някой друг местен християнин. (Няма да ви поканим на почивка с нас; почивките прекарваме с американци.)

С една дума, ние сме съвършеният мисионер турист!

След няколко месеца на мисионерското поле, повечето от нас с радост биха се пренасочили към мисионерско поле като Швейцария, Хаваите или Париж. Или по-добре, „Моля, някой да ми предложи работа в офис у дома!“

Какво ирония! Когато се завърнем у дома, за да не дойдем никога повече при вас и вашата страна, прекарваме две години, обикаляйки американските църкви, разказвайки на американските християни всевъзможни вълнуващи, разчувстващи истории за бас и вашата чудесна страна. Леле,

ние дори увещаваме нашите младежи да станат мисионери във вашата страна. (Сещате се, страната, от която току-що сме се завърнали, защото получихме нервен срив, докато живяхме там.)

Какъв е изводът от тази глава? Следният: На нас изобщо не ни хрумва да си стоим у дома.

Никога не ни хрумва, че вие, местните, ще станете много по-добри мисионери сред вашия народ от нас. В крайна сметка, на вас не са ви нужни уроци, за да научите собствения си език. Не ви е необходимо да се адаптирате към странна култура. Никога не сте изпитвали културен шок от това, че живеете в собствената си страна. И се харчат много по-малко пари, за да стоите на „мисионерското поле“, отколкото се харчат, за да стоят американци на мисионерското поле. Около десет пъти по-малко.

Ние абсолютно не разбираме - и никога не се сещаме за -органични църкви, сбирки, присъщи на културата, и автентични мисии. Ние изпращаме американци! И всяка мисъл спира дотам.

Защо?

Защото...

Колонизатори до край

Американци ръководят делото, което започваме във вашата страна. Нещо повече, ние никога няма да ви оставим да водите.

Това са силни думи. Възможно ли е да са верни? Ако е така, кое в нас ни кара да контролираме тотално Всичко, което правим във вашата страна?

Това е болест, която напада целия човешки род. Просто ние не крием как се справяме с нея. Ние не можем да понесем да приемем нашата ограниченост. Твърде трудно е за нас да признаем, че само малка част от нашия живот е под нашия пряк контрол. Затова ние започваме да контролираме всичко, до което се доберем, за да чувстваме сигурност извън Бога. Контролиране на начина, по който вие ще „служите на Бога“, е само едно от нещата, чрез които си внушаваме, че сме в контрол на света около нас и на нашия живот.

Ние няма да се откажем да ви събираме в църковна сграда... в която има столове в редици... обърнати напред към говорителска трибуна.

Всички наставления, които се дават, ще са „отгоре надолу“. Тоест, командваме ние. Нищо няма да тръгва отдолу... нагоре!! Ние сме решили, че каквото и да се случи, вие ще посещавате църковни богослужения в американски стил.

В края на краищата, това е „най-доброто“ нещо за вас. Всичко християнско, което е американско, е най-доброто за вас. Доверете ни се. Понеже ние американците ви превъзхождаме, логично е и нашето християнство да превъзхожда всичко, което имате или бихте създали.

Ще поверим ли някога Господното дело във вашата страна на вас? Или църквата - ще я поверим ли на вас? Не!

Има едно изключение.

Ние можем да ви поверим някоя църква и вие ще сте главният... но това няма да стане, докато не сме абсолютно убедени, че наистина сме ви американизирали. Тогава, когато не можем да различим кои сте вие и кои ние... тогава, когато започнете да разпространявате нашите деноминационални доктрини (или парацърковно видение и устав). Докато това не стане, вие никога няма да се видите в позиция на истинско водачество.

Ако не сте американизирани, никога няма да бъдете издигнати до водаческа позиция. И - американизирани или не - вие никога няма да се окажете във висшия ешелон на тези, които взимат решенията. Истинската власт никога няма да бъде ваша. И хиляда години да живеете, вие никога няма да бъдете тези, които контролират парите. Нито вчера, нито днес, нито завинаги! Контролът над парите завинаги ще остане в американски ръце.

Умът на чуждоземеца

Когато американците гледат към погиващия свят, те виждат неговата нужда от тях. Този свят се нуждае от американците толкова, колкото от християнството; затова ние мислим главно за обучение на американци, а не на местни работници. О, ние можем да обмислим идеята за библейско училище в Босна. Да, библейско училище за обучение на местни. Но ние ще преподаваме уроците и ще ръководим училището. Всяка година харчим милиарди долари да обучим американски християни... да дойдат във вашата страна. А харчим стотинки за обучение на местни хора.

Какво от това, че никога не сте минавали през културен шок от това, че живеете във вашата собствена страна. Какво от това, че можете да говорите своя език като местните хора (почти без акцент!) Какво от това, че никой няма да може да разбере вашата култура и народ по-добре от самите вас. Какво от това, че вие можете да свършите същата християнска работа като нас, и то по-добре, и то за деветдесет процента по-малък разход на пари. Какво от това, че на вас не ви се налага да напускате собствената си страна за една година на всеки три години, за да не получите нервен срив. Нужни са 60 000 долара на година за издръжката на едно американско семейство „на мисионерското поле". Да не ви смущава факта, че вие можете да постигнете точно толкова за 2 000 долара. Или 1 000. Ние дори не можем да мислим по този начин. Такива идеи просто не ни минават през ума. Само американци могат да свършат тази работа! Светът ще бъде евангелизиран от американци. Само американци (може би неколцина британци).

Ние обучаваме американци. Ние изпращаме американци.

Защо да не оставим вас да свършите това? Защото вие не сте американци!

Ние американците сме топли, дружелюбни хора. Ризата ще си свалим от гърба. С радост ще дадем живота си за вас в името на Христос. Ще си идем у дома и ще съберем пари за вас. Но ние нямаме дълбочина, зрялост, ние сме слепи... слепи за вашата култура, слепи за вашите начини, слепи за църквата, слепи за делото на кръста в собствения ни живот, и слепи за откровението и благовестието на Исус Христос.

Ние сме във вашата страна за да ви дадем Христос, да! Но заедно с него ние ви даваме нашите специализирани доктрини. Ако не правим това, никой в Америка няма да ни даде нужните пари. Нашите доктрини са това, което ни проправя път до вашата страна. Нашите специализирани доктрини са единственият ни източник за пари. Ние ще ви дадем Христос, но към евангелието винаги ще прибавим нашите деноминационални учения!

Ние ви превъзхождаме и ние ще контролираме нещата. Вчера, днес и завинаги.

Най-лошото от всичко е, че ние американските мисионери не можем да родим органични, неподправени църкви във вашата страна, използвайки нашите методи. Ние сме неспособни да направим това, защото никога не сме чували за него!! И със сигурност никога не сме го виждали. Следователно единственото нещо, което ни остава, е да ви американизираме.

Така ние си оставаме американци. Вие се променяте. Ние не полагаме никакви усилия за промяна. Ние си оставаме сто процента американци.

Между другото, нали всички искат да приличат на американци?

Ние сме като легендарният англичанин, който, след като се бил загубил в южноамериканската джунгла, бил спасен от едно непознато племе. Те нямали никаква идея как да му кажат къде се намира или как да се прибере у дома. Той осъзнал, че няма как да мръдне от там. Така че вместо да научи техния език, той научил цялото племе на английски! Ето какви хора сме. И нямаме намерение да се променим.

Вие можете да вършите Божието дело във вашата страна по-добре от нас. Идете и го направете! И ако обичате, бихте ли изгорили пейките, на които ви караме да седате? И спрете с тази сграда, която ние - в нашата слепота - наричаме „църква“. След това започнете всичко отначало!

Но този път направете нещата по примера на Павел." Местните християни трябва да открият сами за себе си начина на църковен живот, който е органичен за тяхната среда. Ние американците и британците не сме органична част от вашата среда. Защо искате да ни следвате?

Ето какви сме ние американците като цяло: Ние сме туристи с комплекс за превъзходство и заръка от Бога (дадена на всички американски християни) „да отидем по цялата земя и да спасим погиващите," и да ги американизираме междувременно. Повтарям: Тази планета ще бъде евангелизирана от американци и ще бъде напълнена с американски църкви! Ние винаги ще ви

даваме църковна сграда, пастор и редици за сядане. По-лошо, ние американците никога няма да си отидем у дома. Ако ние не си тръгнем, скъпи местни хора, вие си тръгнете от нашите срещи и нашите църковни сгради... и си отидете у дома! Започнете да се събирате във вашата собствена всекидневна.

Две строго пазени тайни
Нека да ви кажа две тайни.

Първата тайна

Повечето лидери на парацърковни организации мразят да ходят на църква!

Повтарям: Голяма част от „ръководството“ е посветено на световен евангелизъм, и въпреки това счита за болезнено, ако не и невъзможно, да посещава неделните богослужения тук в Америка. Те са длъжни да ходят на църква, но колкото по-възрастни и по-зрели стават, толкова повече не им харесва да ходят на църква.

Тези хора живеят в един парадокс: печелят милиони хора за Христос с помощта на изобретателни, вълнуващи методи, и въпреки това пренебрегват факта, че не обичат да ходят на църква. Също толкова добре осъзнават, че както за тях, така и за новоповярвалите, неделното богослужение ще бъде скучно и мъртво.

Вашите приятели в парацърковните организации и приятелите ви мисионери намират църквата за скучна, ако трябва да са сред седящите!! Църквата им харесва само ако те служат. Нуждата им да се чувстват полезни е удовлетворена от това, че са ваши водачи. Следователно вие трябва да останете завинаги незрели, неспособни да споделяте, колко повече да служите. Неделята ви е ден за седене!

Много отдавна Павел е знаел нещо, което просто не минава през ума на тези парацърковни служители. Самата църква от първи век бе най-магнетичното, най-мощното познато средство за евангелизиране.

Когато тя се събира заедно под прякото водителство на Господ Исус Христос, без натрапващи се човешки водачи в събранието, тя е най-красивата и завладяваща девойка на света. Тя е самият евангелизъм.

Павел от Тарс не създаваше църкви, за да евангелизира погиващите. Павел не създаваше църкви, за да спасява души. Павел проповядваше евангелието, евангелизираше и печелеше души, за да създава църкви!

Това е единственият правилен начин!

Но такава идея не съществува в ума на американците. Ние евангелизираме!

Парацърковните организации не създават църковен живот и повечето от новоповярвалите не остават в църква. Хората, които продължават в християнската вяра, са тези, които стават част от екипа на организацията.

Ако парацърковните организации запазват новоповярвали, ако има истински растеж на Божието царство, то е само в прибавянето на новоповярвали към техния персонал. Те не основават църкви. Те евангелизират. И дотам спират нещата. Павел изграждаше църкви с новоповярвалите. Той не целеше да спасява хора от ада и да спре дотам. Преди всичко Павел целеше да види раждането на една девойка, наречена еклесия.

Между тези две идеи има огромна разлика! Едната идея е представена от днешните евангелизатори, мисионери и парацърковни организации. Другата беше методът на Павел. Защо в крайна сметка сме на тази земя? Само за да обикаляме света и да спасяваме хора от ада или и за да сме свидетели на раждането на органично проявление на Исус Христос сред всички

племена и езици. Двете идеи са диаметрално противоположни. Едната е съвременна, другата е древна. Едната не е много ефективна. Другата, когато съществува, е не само красива, но е осъществяване на Божие намерение за създаването на тази вселена!

Парацърковната организация е човешка идея на около 100 години. Местното събрание на

Божиите хора е в Божието сърце преди сътворението. И разбира се, преди падението. Преди човек да има нужда от спасение.

Втората тайна

Повечето християни, които идват от Америка, идват във вашата страна, защото не виждат никаква надежда за американската църква. Те искат да дойдат във вашата страна и да създадат църква, която да е по-добра от американската. Иронията се крие в следното: Ние продължаваме да ви носим нашите американски методи. (Можеш да дадеш на друг човек само това, което сам имаш. Тъй като ние нямаме нищо по-добро, не можем да ви го дадем.)

Ние считаме църквата в Америка за безнадежно мъртва; затова си казваме, „Ще отида в някоя девствена земя и ще отдам живота си там, ще създам по-добро, по-висше християнство от това, което имаме в Америка!" След това идваме при вас и създаваме нашата американска църква във вашата страна.

Мисионерът, който идва при вас, на края ви дава същото нещо, което имаме в Америка. Той ви предлага отегчително неделно богослужение, което ви заставя да бъдете мълчалив наблюдател. Няма да говорещо, не функциониращо, безотговорно зомби, което има право единствено да пее и да си вдига ръцете над главата!

Има по-възвишено място. Има по-добър начин. Има и трета тайна.

Не сме обърнали внимание на очевидното. Тайната на църквата от първи век бе самата църква. Една красива девойка бе тяхната тайна.

Какво привличаше езичниците?

Езичниците през първи век бяха привлечени към Христос от едно единствено нещо. Те бяха удивени от самата църква и от любовта ѝ към Него.

Светът никога не бе виждал подобно нещо. Светът умираше от любопитство, когато наблюдаваше общността на вярващите. Мнозина идваха на нейните събирания и ахваха от удивление. Тези срещи допадаха на нравите и обичаите на хората, които идваха да видят.

Невярващите биваха сгрявани от тези събирания. Те не бяха виждали друго подобно нещо. Те бяха зашеметени. Освен това там те се чувстваха напълно у дома. Чувстваха се удобно. Въпреки че бяха езичници на християнско събиране, нещо в тези събирания им показваше, че те идват от земята, обичаите, матрицата на тяхната собствена култура.

Не е така, когато някой отиде на богослужение в неделя. Тук. Във вашата страна. Навсякъде. Тези срещи не са органични за никой от нас. Това нещо е чуждо, независимо къде се намира на тази планета. В наши дни невярващите се отегчават на срещите ни; ако първата среща не ги

отегчи, няма да мине много време и другите срещи ще ги отегчат. Неангажираната публика все някога ще се отегчи, независимо от това какво се случва на сцената отпред.

В онези дни срещите предизвикваха в хората удивление! Някои от тях оставаха за молитва. Това - и нищо друго - е голямата тайна на църквата от първи век. Най-великият метод за евангелизиране, съществувал някога, или който някога ще съществува, бе красотата на тези срещи на вярващите! Тя бе една красива дама!

Ние, от друга страна, се опитваме да пробутаме погребална служба! Но погребалните служби не са много на мода сред живите. (И дори мъртвите не си падат много по тях!)

Пораженията, които мисионерите и парацърковните служители нанасят с разпространението на американската църква, са неизброими и въпреки това, ние го правим в световен мащаб. Последниците от налагането на американското християнство на други народи (с абсолютно, пълно незачитане на техния начин на живот, културна матрица и обичаи) ще доведе до поражения, за които ще са нужни векове да се поправят. Това е трагедия с неизмерим мащаб!

От 100 години хора надигат глас американците да спрат империалистичното разпространение на американското християнство. Но единствените хора, които могат да ни спрат, са местните жители на другите страни.

Три тайни: (1) Американските християни мразят да ходят на църква, ако те не са на сцената. (2) Ние дойдохме във вашата страна, защото загубихме надежда за американската църква; дойдохме във вашата страна да направим по-добре нещата, но отново създаваме старата си бъркотия. (3) Църквата през първи век имаше една тайна, която така и не научихме: Тя самата е най-важният инструмент за евангелизиране, какъвто някога ще има на тази земя!

Най-големият плюс на парацърковните организации

Обръщам се към парацърковната организация, за да и кажа за едно чудесно нещо, което тя наистина притежава. Скъпи не американци, моля ви слушайте, защото тук се крие нещо важно.

Вие, парацърковното движение, имате нещо чудесно, но въпреки това не знаете, че го имате! Всъщност, това може да е най-чудесното и силно нещо във ваша полза! Много е възможно то да е двигателната сила, която дава устрем и магнетизъм на вашата организация.

Ще се опитате ли да отгатнете каква ли е пък тази всемогъща сила! Да ви предупредя, обаче, ... че не можете да се възползвате от нея по собствено желание, не можете да я контролирате, не можете да я изфабрикувате и не можете да я складирате. Тя идва и си отива като вятъра, без грам влияние от ваша страна.

Съвсем наясно сте, че църквите са скучни, а вашата парацърковна организация е вълнуваща. Толкова вълнуваща, че всъщност имате сериозен проблем с „отпадащите поради вълнение“. Но сред вас се крие злато. Божия мистерия. И ето кое е това нещо.

От време на време младите хора във вашите организации случайно се докосват до църковния живот. Тези кратки докосвания са най-наелектризиращите, запомнящи се преживявания в

техния живот. Вашата организация си приписва заслугите за тези чудни моменти. Отдавате ги на „силата“ или на тренировъчните ви училища, или на евангелизирането си или на факта, че „всички са в Словото“! Не е нито едно от тези неща. Те винаги се случват неформално и идват и си отиват от само себе си. Те са наистина божествено дело.

Какъв е този феномен? Това е църковен живот, който се случва извън своята естествена среда. Случва се в общежитието или край морето, но на практика винаги извън вашите структури и устав.

Ако се опитате да го уловите, да го складирате... може и да успеете. Но ако го направите, на другия ден ще го унищожите. Вашата организационност, вашето видение, вашият хаотичен евангелизъм ще смачкат църковния живот до смърт, докато той се опитва да поникне сред вас! Ще го унищожите с правила, йерархия, програми и почти всичко друго, което правите.

След едно поколение, ако тези деца все пак могат да си спомнят, че са били „мисионери“ за шест месеца, може и да не се сетят за името на вашата организация. Те обаче ще си спомнят златния момент, в който са се докоснали до църковния живот.

Организации за основаване на църкви

Ето нещо ново за мен. Неотдавна чух, че някакви американци основали нетърговска, освободена от данъци парацърковна организация, чиято изявена цел е основаването на църкви!

Самата идея създава късо съединение в мозъка.

Може ли един глетчер да роди огън? А камъка дете? Една статуя да се превърне в красива жена? Организация, която основава църкви, е противоречив термин. По-вероятно е Смъртта да роди живо дете, отколкото това да се случи.

Ако една организация може да създаде църква, то едно от двете ще трябва да извърши самоубийство преди раждането на другото!

Да, една организация може да създаде организация. И точно това правят организациите, когато се захванат да „основават църкви“. Една организация просто създава друга организация. Вие можете да залепите думата „църква“ към нея, но това не я прави църква. Това е една парацърковна организация, която създава неделно богослужение! Това не само че е възможно, това е лесно!

За да може да има живот, трябва да има организъм. Една организация не може да роди организъм - както машината не може да ражда деца.

Тези организации за „основаване на църкви“ създават църкви с подредени пейки в редици, говорител отпред, вечната проповед и вечно мълчаливите хора. Това може да е американската дефиниция за църква, но това не я прави истинско тяло от вяращи.

Вижте парацърковните организации, които основават църкви, и ще видите друг пример за англофилско влияние върху чуждестранните вяращи.

Много искам да видя как хиляда бивши мюсюлмани, които са станали християни, се срещат с изобретението на Жан Калвин, което християните наричат неделно богослужение. Те ще си кажат, „Мислехме си, че да се молим обърнати към Мека пет пъти на ден е тежко, но само вижте това! Върнете ни мюсюлманския ритуал и молитвеното килимче!" Скъпи братя, Калвиновото богослужение никога няма да се хареса на някой мюсюлманин.

Благодаря на Бога, че има хора, които са започнали да виждат, че се нуждаем от основатели на църкви. Но, господа, не основавайте повече от тази марка църкви. И защо точно на мисионерското поле? И тук в Америка си нямаме органична църква! Бог да бъде милостив към вас, смели мъже, и дано един ден да видите тази красива девойка, наречена еклесия.

За кого бе написана тази книга

Ако тази книга бе написана за мисионерите и парацърковните служители, тя вероятно щеше да ви предложи да се приберете у дома! Елате у дома и започнете отначало, като станете участници в органична американска форма на църковен живот.

Но да има истинска общност от вярващи... да се открие органично и местно проявление на църква е трудно, трудоемко и изискващо. Ще отнеме много години от живота на мъжете и жените, които ръководят такива организации. Това на повечето от нас американците се струва излишно тежко. Просто не можем да си представим да спрем служението и да седим четири или пет години... във всекидневната... докато настоящата ни мисловна нагласа се изпари. Така че повечето американци, прочели тази книга, може да направят това, което ние американците правим най-добре... подобрене на методите си!

Господа, подобрието не е достатъчно.

Някоя друга посока, някой друг път (по-кратък) ще се приеме като добър заместител на странното предложение да „си идем къщи и да се научим на църковен живот." Въпреки това подсъзнателно ние знаем, че не можем да дадем нещо, което нямаме!

Затова си мисля, че повечето мъже на мисионерското поле, когато прочетат тази книга, ще спрат за малко и ще се замислят. И после?

Може би някои ще спрат и ще направят подобрения.

И ще се променят, но само малко.

Но предполагам, че по-голямата част от тези, които прочетат тази книга, няма да схванат главното: Промяната трябва да е титанична - все цялостна и всепоглъщаща. Мисионерското поле може да не е най-доброто място за такава радикална промяна. Няма почти никакво съмнение, че ще бъдете изхвърлени от всяка една организация, ако се опитате да направите такава голяма промяна!! За това свидетелстват около 1 700 години църковна история.

От колко драстична промяна се нуждаем? Поне толкова драстична, колкото промяната по време на Реформацията, когато хората изтърпяха агонията да се променят от посветен католик на протестант.

Поне толкова радикална.

Може би по-радикална. Като промяната от католик до анабаптист.

Ако вие, мисионерите на тази земя, и вие, парацърковните работници, желаете да разберете как са стояли нещата през Първи Век, нека да ви предложи да прочетете историята... разказана в книгата Revolution.

Също бих ви насърчил да намерите и прочетете книгите (спрени от публикации) на Роланд

Алън... особено Missionary Methods, St. Paul's or Ours и The Spontaneous Expansion of the Church.

Бих ви подсказал, че се нуждаете, може би отчаяно, да позволите на тези книги да окажат влияние върху вашия живот и бъдеще.

Дано Бог ви открие цялата истина.

Аз лично се надявам да се приберете у дома в Америка и да се научите на органичен църковен живот. Намерете американска версия на църковен живот. Ако отново отидете отвъд океан, надявам се, че ще се движите срещу силните насрещни течения. Също се надявам да следвате примера на Павел и да оставите Божиите хора да открият за себе си своята форма на църковен живот... както съответства на техния собствен народ.

Ако направите тези две простички неща, най-вероятно ще загубите почти всички християнски приятели, които някога сте имали. Наистина ще се окажете една модерна версия на анабаптист... от който всички странят.

Но, уви, трябва да призная, че написах тази книга главно за хора, които не са от Запада. Тоест, за християни, които нямат английска или западноевропейска кръв. Написах тази книга и за християни от народи, където западните мисии не могат да отидат. И за местните, истински християнски работници. И за всички християни в източна Европа! (Точно сега вие сте в центъра на американизацията.) Китай, най-вероятно ти си наред. (Вече приключихме с американизирането на Латинска Америка, Индия и по-голяма част от Азия и Африка.) Вие, приятели от тези народи, трябва да започнете революция.

На всички вас, но особено на християните от източна Европа, съм изкушен да кажа, „Прекъснете всякакви взаимоотношения с всички западни мисионери и с всички парацърковни организации... поне докато не спрат своя поход за американизация на всичко и всички!"

Разбира се, няма да го кажа. Ще кажа следното. Все пак сред тях има достатъчно изключения, колкото и да са редки, за да ме възпрат да изрека тези думи.

Ще ви кажа това: Вие не се нуждаете от нашите пари. Бакхт Сингх, Прем Прадхам, Уочман Ни и останалите са го доказали. Не се нуждаете от нашите методи. Бог знае, че нямате нужда от

нашите начини, манталитет, култура, обществени порядки, обичаи или мисловна нагласа. От нито едно от тези неща. Нямаме нужда от нашите практики. И „интернационални“ мисии? Интернационален евангелизъм? Красиви думи, но означават само „оставете ни да ви американизираме.“

Казвам ви съвсем открито: Не се присъединявайте към нашите мисии или парацърковни организации. Ние ще ви съсипем. Ще ви направим по западен модел. Ще ви корумпираме. Ще купим душата ви и ще откраднем достойнството ви. Ще отида и по-нататък. Трябва да изпитате сърцата си, мотивите си, посвещението си към Христос... ако някога се присъедините към тях!

Вгледайте се внимателно какво се случва, когато се опитвате да повтаряте като папагали информация, реклама, пропаганда и „видението“ на нашите западни методи и организации. Запитайте се, „Какво влияние оказва това върху сърцето ми?“ И когато взимате нашите американски пари... вашето сърце знае, че предавате нещо съкровено от себе си, само за да получите парите... пари, които получавате за това, че работите за нас.

Това, което сме ние като американци, нашият колонизаторски манталитет и нашите методи, които използваме във всичките си британски и американски организации... не са достойни за подражание. В тях няма живот. Те са ялови. Те нямат никаква реална полза за вас и вашия народ.

Вие можете да направите нещо по-добро. Бакхт Сингх знаеше това. Прем Прадхам знае това. Вие можете да го откриете! Захвърлете нашите костюми, свалете тези вратовръзки и облечете обикновените ежедневни дрехи на хората от вашия народ.

Станете каквито си бяхте в културно отношение преди да се срещнете със западното!

Върнете се към културата си. Изкъпете се и отмийте нашата религиозност, професионализъм и заучено благочестие! Станете отново себе си. Върнете се към нормалното си състояние. Открийте какво Бог ще ви даде, което е уникално за вас.

Изглежда всички хора носят в себе си импулса да разпространяват своя вид „църква“ сред други страни и народи. Но Павел го направи по начин, по който всяка отделна църква имаше чудесната привилегия сама да се впусне в търсене на собствена форма на църковен живот.

Следвайте Павел!

Самият факт, че си мислим, че ви превъзхождаме, трябва да бие тревога. Ние не искаме да чувстваме превъзходство. Ние не осъзнаваме, че се чувстваме по този начин. Просто сме такива.

Повярвай, братко, ние може да се държим като по-висши от вас, но не сме. Вие можете да направите нещо по-добро. Обсъдете го с вашите хора. Осмелете се да се впуснете в търсене на

такъв всекидневен живот на еклесията... който да е по ваш стил. Стил, който ще бъде близък на вашия народ.

А ако напуснете нашата организация? Ако поставите под съмнение нашия подход? Ние сигурно ще откликнем като ви дадем какви ли не обяснения и направим всевъзможни обещания, за да ви

задържим в нашата организация. Ако напуснете... трябва да се подготвите за факта, че почти всички западни християни, които познавате, ще се обърнат

срещу вас! Не се вслушвайте в думите ни, когато ви казваме да останете. Наблюдавайте действията ни. Например:

Кой се е изправил отпред и говори?

Кой контролира финансите?

Кой е собственик на имотите?

Кой ви плаща?

Но преди всичко, попитайте защо сте подредени в редици, гледате към говорителя отпред и към нечий врат! И защо всеки път вие трябва да слушате скучни проповеди!?

Най-накрая, огледайте се около себе си. Погледнете християните, които са местни жители. Погледнете приятелите си, които са се присъединили към американски / британски мисии. Или към парацърковни организации. Как са се променили? Как се е променило облеклото им? Обноските им? Думите им? Речта им? Fino, незабележимо. А мисловната им нагласа! Наблюдават ли скъпоценни души, които се продават на западното влияние? По-лошо. Имате ли приятел, който се е продал просто за пари?

Папагалското повтаряне на нашето „видение“ не накърнява ли достойнството на душите на вярващите!! На вашата душа! Присъединете се към нас и ще загубите нещо завинаги. Присъединете се към нас, правете нещата като нас и впоследствие цялата ви страна ще пострада. Ние ще променим цялото бъдеще на вашата народна душа. В края на краищата, ние посяваме във вашето общество една чужда култура.

Най-близкият до вас американски мисионер има ли желание да опознае вашата култура? Показвал ли е някога дълбок интерес да разбере вашите обичаи? Има ли интерес поне в една област (например вашата местна музика)? Разбира ли той думи като автентичен и органичен! Но преди всичко, какъв контрол упражнява във вашия живот или сред вашите съработници?

И ОТКОЛКО ВРЕМЕ УПРАЖНЯВА ТОЗИ КОНТРОЛ?

Ако американският мисионер или парацърковен служител не може да дойде във вашата страна и да (1)евангелизира, (2) да основе събиране от местни вярващи и след това (3) да си тръгне след не повече от една две години, той няма посланието, няма умението, няма разбирането, няма откровението за Христос и еклесията, няма духовната дълбочина... няма Христос в центъра на своя живот и послание... той няма достатъчно от нито едно от тези неща, за да оправдае присъствието си във вашата страна! Всъщност без това умение, той няма никаква работа като мисионер във вашата страна! Или където и да е другаде!

Той или трябва да изгаря за Христос и църквата, да изгаря от желание да види неподправена, органична църква, да изгаря от желание да си тръгне от местната църква и да я остави в ръцете на местните хора... без никакъв западен надзор... или ТРЯБВА ДА СЕ ПРИБЕРЕ У ДОМА в Америка (или Великобритания, или на мястото, където е местен.)

За вас, християнина, роден, отгледан и живеещ в собствената си страна, е написана тази книга.

В тази книга, в книгата *The Way the Church Ought to Be* (със заглавие на английски *How To Meet*) и в книгата *The Man Most Needed...* използвам малката страна Албания като съвършения пример за слепотата на западните мисии! И късогледото ни - но непреднамерено - опорочаване на вашата култура, социология, матрица и обичаи! Използвам Албания като доказателство за нашето незачитане, неуважение и незрялост.

Използвам Албания, за да разкрия нашия контрол. Използвам Албания като доказателство за нашата липса на разбиране и посвещение към методите от първи век за основаване на църкви и като доказателство за липсата ни на познание за църквата от първи век.

Методите на Павел са немислими за нас американците.

За хората с англофилска ориентация е абсолютно невъзможно да мислят по този начин. Ние дори не бихме се помъчили да основаваме църкви по библейския начин! Просто казваме, „Това не става!“ И може би сме прави. Хората, необходими за основаването на църкви по примера на първи век, са хора, които имат духовна дълбочина и съкрушеност пред Бога, каквато рядко се

среща в нашата епоха или в която и да е епоха!

Но това не оправдава нещата, които правим!

Можем да направим само един извод. Там, сред всички народи по цялата планета, смели мъже трябва да започнат всичко отначало.

Чия е вината
Проблемът не е Америка.

Проблемът не са американците.

Проблемът е, че всички ние вярваме в превъзходството на собствената си култура. Всички сме привърженици на разпространението на собствената си култура и на религиозните идеи на нашата страна.

Ако Северна Америка никога не бе открита и ако най-християнската страна на света днес се беше оказал Китай, и ако Китай имаше голямо богатство и разпространяваше евангелието по целия свят... проблемът щеше да е напълно същият. Китайците щяха да разпространяват своята версия на християнство сред всички останали народи. Щяхме да сме изправени пред китаизирането на християнството! Ситуацията щеше да е същата, ако това беше Япония, или друга голяма, мощна страна със силна култура... и с малко чувство за превъзходство.

Вижте, ние също сме били жертва на налагането на чужда култура. Ние също нямаме своя местна, автентична, органична църковна форма. Нашият вид християнство е пренесено от чужда страна и чужда култура. Англичаните, които имат силна култура и комплекс за превъзходство,

дадоха на американците английско християнство. (Шотландците го дадоха на англичаните. Жан Калвин, французин, го даде на шотландците. Аха! Сега знаем кой е виновен! Виновни са французите!)

Реалната ситуация за всички нас е, че някой отвън ни е наложил изкуствено, неорганично и скучно християнство, и че не знаем каква трябва да бъде „църквата“ и че никога не сме изпитали истински църковен живот.

Да кажем, че сте от Унгария. Ето вашето предизвикателство: Вашата страна, Унгария, е един от големите центрове на Калвинистката Реформация. Вие се гордеете с този факт. Може да прочетете тази книга и да си кажете, „Нека не се подаваме на американско влияние.“ Добре, но бъдете внимателни!

Моля ви да запомните следното: Църквите в Унгария са по-мъртви от котка на 500 години! Въпреки това, аз се страхувам, че вие бихте предпочели вашия вид църква и вашия вид християнство вместо радикалната промяна. По-добре би било за вас да подражавате на американската версия, отколкото да запазите това, което вече имате. Отправлям тези думи към всички, които четат тази книга, независимо от това в коя страна живеете. Пред вас продължават да стоят три възможности. (1) Останете си такива, каквито сте и нека бремето и промяната да ви подминат. (2) Американизирайте се. (3) Станете радикални.

Ще кажа това дори на американците: (1) Останете такива, каквито сте с вашето британско християнство или (2) се променете радикално; открийте автентичен американски вид църква. Ще добавя още нещо: Американски християни, моля откажете се от вашия навик да разпространявате сред другите народи американската форма на християнство.

Най-лошото нещо, което всички ние можем да направим, е да оставим нещата такива, каквито са.

Коренът на проблема е нашата еклесиология. Цялата ни концептуална база по отношение на църквата - що се отнася до нейните практики - е погрешна.

В нито един момент през последните 1700 години на църковна история, нито една еклесиологична система не е предложила органична църква... с уникално проявление на всяко едно място, различна за всяка култура, органична по своята природа. Теологията на всяка една деноминация през последните 1700 години винаги е настоявала за една универсална форма на църква.

Един и същ ритуал и практики във вселената. 1700 години са повече от достатъчни за това!

Всички ние трябва да се впуснем в едно голямо, ново приключение за откриването на уникална за всяко място и почва църковна форма.

Всички ние трябва да престанем да боравим с универсални понятия, когато участваме в събирания на църквата. Трябва да започнем да се борим за локално, културно, родно, биологично, органично проявление на Христовото тяло.

На първо място, американците трябва да намерят свои собствени, уникални практики за американската почва. Американците трябва да уважат факта, че японците ще намерят форма на

църквата, която да е уникална за тяхната страна, присъща на нейния народ, „подходяща“ на културата и нравите му, ... и напълно различна от американската.

Така както и всички други народи и общества... и всички вярващи по целия свят.

С една дума: Всички ние трябва да започнем да отстояваме правото на всяко място, всяка култура, всяко племе и език за открит свое уникално проявление на църковен живот. Битка за местното, присъщото, органичното, за края на универсалното проявление за всички хора, племена, култури и движения. (Америка трябва да поведе в тази революция.)

В крайна сметка за това ще е необходимо ново поколение християни. Млади мъже и жени, които са избрано поколение. Поколение, което отказва „да ходи на църква.“ Поколение, което обръща гръб на сградите, подредените пейки, амвоните, духовенството и пасторите, и което - с любов към Христос и ревност за църквата - става пионер на една голяма, нова одисея! Велико търсене на църквата... проявена

различно и уникално във всеки град и нация по земята. Поколение, което ще се бори другите страни и народи да имат своя уникална одисея в търсене на Еклесията. Всички ние сключвайки завет за правото на Всички други вярващи от всички други раси, цвят на кожата, племе, език и култура да имат уникален църковен живот, който да е техен собствен.

Дано да оставите тази книга сега и да поемете в тази одисея!

/Книгата Американизацията на християнството си има другарче. То се нарича How the Church Ought To Be.

Тези две книги трябва да се четат заедно. Едната разкрива проблема. Другата ви дава изчерпателна помощ как да намерите, изградите и запазите органично, присъщо проявление на църковен живот./

Заклучение

Искам да Ви предупредя, че американските църкви и парацърковни организации са се захванали с износ. Работим в сферата на експорта. Вие сте вносителите. Тези две американски институции ще ви американизират. Ние идваме при вас без каквото и да било понятие за истински църковен живот. Ние ще прегазим културата ви. Ако се надявате да сте свидетели на присъща, органична църква във вашата страна... изобщо не се обръщайте с надежда към американските организации за това. Ние няма да ви я дадем. Ние не можем. Никога не сме виждали подобно нещо!

Продуктът, който институционалната църква и парацърквата изнасят не е нищо друго, освен съвременното американско християнство. Обединят ли се следните две сили, те се превръщат в гигантска машина.

Деноминационните мисионерски бордове

и техните мисионери Независимите мисионерски бордове

и техните мисионери Пътуващият евангелизатор

и неговият екип Традиционната църква

и ужасното ѝ богослужение и Парацърковните организации

с десетки хиляди служители. Всички те работещи трескаво за Американизацията на християнската вяра... по целия свят... в това число и вашата!

Ако не се случи нещо драстично, което да промени това поголовно нападение, американизацията на християнството на пет континента, на островите на седемте морета и на двата ледени полюса е свършен факт.

Този свят е на прага да стане свидетел на това как една от най-жалките форми на християнство, появявало се някога на страниците на историята - американското християнство - се превръща в световно християнство!

Това може да доведе до най-ужасната катастрофа на всички времена!

От какво се страхувам? Че този вид християнство ще бъде приет радушно и неоспорвано като единствената валидна форма на християнство... че всяко друго проявление на вярата и всяко друго проявление на еклесията ще бъдат подложени на неприкрито гонение. С това искам да кажа, че всяка църковна форма, която не носи белега на американското християнство, ще бъде считана за еретична и култова. Накрая ще видим същото утеснение, същата опозиция, същото опозоряване, същото незачитане... и (почти) същото гонение като това, на което са били подложени вярващите, живели през тъмните дни на Тъмните векове. Те бяха тъмни, защото имаше само една общоприета форма на християнската вяра и църква. Хората живееха под тиранията на една всеобща църква. Всяко друго нещо, което си приписваше определението християнско, бе презряно, отхвърлено и осъдено.

Дано нещо някъде се промени. И дано да е скоро.

Ако ли не, дано Бог издигне хора с видение за църквата и за истинския църковен живот, хора, за които Христос стои в центъра, за да създадат алтернатива на тази вездесъща машина.

Тези хора трябва да имат куража и способността да се изправят пред непосилна опозиция. Опозиция от онези, за които дефиницията за църква се състои от пейки в редици, амвон, не свършваща проповед, няма, бездейно мирянство... плюс огнен евангелизъм, който не може да бъде спрял от такива неща като истински църковен живот.

Дано тези хора посветят живота си да видят църква, която да се роди от дъното - църква, която миряните да открият сами. Хора, посветени на истинското и органичното. Господа, ако се появят такива мъже, очаквайте върху тях да се стовари градушка от опозиция от западните християни. Вие ще представлявате възможно най-голямата заплаха за западното/американско/британско християнство. Ние ще се изправим срещу вас.

За вас нещата се свеждат до живот или смърт. Ще се стремите ли към живо, дишащо, истинско проявление на Христос, което да е родено от самите вас? Или ще се оставите да бъдете прегазени от нашите мъртви, еднообразни практики, които просто трябва да прекопирате с минимални усилия и без грам отговорност? Бъдещето на вашия християнски живот е на кръстопът.

Християните от всеки един народ - Америка включително - трябва да застанат срещу приливната вълна на американизираната вяра.

Но ужасните последствия от американизираното християнство се простират по-надълбоко! Когато християнската вяра бъде американизирана, мисълта на хората по целия свят ще стане толкова закостеняла, че когато тази мисъл чете Новозаветното писание, тя ще вижда в Библията единствено днешния вид християнство поради своето пълно и жалко американизиране.

И тогава наистина ще се върнем обратно в Тъмните векове.

Били те американци, или хора от други народи, утвърждаването на християнската вяра стои в ръцете на хора, които ще се изправят и ще бъдат радикални изразители на един нов, по-висш вид християнска вяра.

Предизвикателство

Отправлям едно предизвикателство. Сега е 1994 година. В този момент има около осем евангелски църкви на територията на Албания. След десет години (2004) ще публикувам следната информация на тези страници:

През 2004 година тук ще прочетете:

I

Колко християнски работници има в Албания през 2004 година, които не са албанци. Имам предвид албански работници, които са спасени след отварянето на Албания към останалия свят през 1991 година.

II

Колко от тези албански християнски работници не принадлежат към никаква британска, американска или западноевропейска организация!

III

Колко местни християнски работници в Албания се занимават с местно, свойствено за народа си дело! Не западно и не американско!

IV

Колко църкви в Албания не провеждат срещите си според правилото пейки-амвон, пастор-миряни! Колко от тях изобщо нямат пастор!

V

Колко църкви в Албания нямат нито един западен водач през 2004 година?

VI

Колко църкви в Албания се събират по домовете! (Не в църковни сгради и домове. Само по домовете!)

VII

Преди всичко, колко църкви в Албания живеят в това чудесно, мистериозно, славно преживяване, наричано понякога общност от вярващи! (С други думи... колко църковен живот има в Албания!)

VIII

Колко църкви не получават никаква финансова помощ от Запад!

IX

Накрая вероятно ще направим кратко обобщение на реакцията на западните мисии по отношение на тази книга! В Албания!

X

И по света! Защото тази революция е нужна и в Латинска Америка, и в Африка, и в Азия. И в западна Европа!

Как си представяте доклада, който ще направим през 2004 година?

Дотогава, всички християни по целия свят, които четете тази книга... не участвайте в американизацията на християнството. Американизирането на вашата вяра няма нужда от вашия принос. Открийте своето собствено проявление на християнската вяра и на църквата - в местен стил!

2004 сл. Хр. ИДВАМЕ!

ПРИЛОЖЕНИЕ

Очна болест, с която ние американците можем да ви заразим

Когато ние американците пристигнем във вашата страна, едно от нещата, които ви казваме е „Ние дойдохме да ви покажем как да живеете според Библията. Винаги следвайте Новия завет и изпълнявайте всичко, което ви казваме. Четете си Библията. Бъдете покорни на Словото!"

Това внушава идеята, че ние американците изпълняваме Новия завет и нашите методи са новозаветни. Нали!?

Методите, които използваме, когато служим във вашата страна, не са според Писанието! Нашите методи произтичат от нашите традиции. Тяхното съществуване води началото си от случайните събития и случки в църковната история.

През последните 1700 години сме възприели много традиции. Ние протестантите сме наследили голяма част от нашите традиции от времето на Реформацията или малко след нея. Сега се

опитваме да накараме Новият завет да потвърди тези традиции като насилствено ги намираме в него, когато, разбира се, тях ги няма там. Успяваме да ги

намерим като изолираме и манипулираме стихове и части от тях. Как успяваме да намерим американската организация от нашето съвремие в Новия завет ми е напълно непонятно. Но ако посетите тренировъчен лагер на парацърковна организация, ще започнете да откривате парацърковната организация на всяка страница от Новия завет. Невероятно!

Линейно, панорамно проследяване на историята на църквата от първи век не позволява такава манипулация. Зашеметяващата история на ранните християни, проследена от начало до край, ни предлага съвсем различна картина от всичко, което съществува днес. Това е красива картина на еклесията, напълно различна от тази, която „посещаваме“ и в която „ходим“ в наши дни. В тази мащабна, драматична, пленителна история няма да откриете нищо парацърковно!

Ние американците наблягаме на библейските уроци. Но това не означава, че нашите методи са новозаветни.

Това ни отвежда до очната болест, която можем да ви предадем. Тази болест, веднъж приложена, на практика е неизлечима. Повечето американски християнски служители - включително и чуждите мисионери - имат остра форма на тази болест.

(Внимавайте, това е най-лошото нещо, което можете да приловите от американците. Прилавянето на тази „болест“ може да се окаже дори фатално за развитието на вашия християнски живот.)

Какво е това страховито проклятие?

Болестта

Ние американците ще ви научим да четете Новия завет по начин, по който ще виждате американското християнство на всяка страница на вашия Нов завет! О, съвременното християнство наистина не е в Новия завет. Но ние американците го намираме там въпреки това! Това е нашето очно заболяване. Тази болест е станала толкова тежка, че ние не само виждаме американското християнство на всяка страница на Новия завет, но вече не можем да видим какво казва Новия завет в действителност. Особено по въпросите за евангелизма, църквата и църковния живот.

Можете ли да видите този парадокс? Ние американците откриваме в Новия завет нещо, което не е там. Въпреки това не можем да намерим в Новия завет това, което наистина е там.

Дори по-лошо. Ние можем да ви заразим с тази странна способност.

Предлагам ви три шокиращи неща, които да осмислите. Първо: Евангелизаторските методи на Америка не са нито свещени, нито библейски, нито трайно ефективни. Второ: Нашите църкви са удавени в ритуалистична скука. Трето: Ние американците откриваме в Новия завет всяко едно от нещата, което правим днес. Откриваме ранните християни да правят точно това, което правим ние!

Отваряме Новия завет и в него виждаме хора, които приличат на американци, и правят точно това, което ние правим във вашата страна!

И вие искате да подражавате на американското християнство?

Ние американците също изобретихме Библейското училище. Библейските училища са изцяло посветени на Библията. Въпреки това, повечето от тези училища са слепи за централното място на еклесията. Вместо това, те налагат или християнство без църква, или протестантското църковно богослужение, изобретено преди 450 години! Библейските училища откриват в Новия завет безцърковна християнска вяра или църковна служба, измислена от водачите на Реформацията.

На нас американците ни е трудно да поставим Христос в центъра. Понеже сме невероятни предприемачи, ние се вълнуваме от възможността да правим велики християнски дела в огромен мащаб. Това ни затруднява да поставим Христос в центъра и да търсим духовна дълбочина. Ние обичаме да правим неща. Ние не обичаме да сме нещо. Това отнема твърде много време.

Несъзнателно ние американците сме претворили Новия завет! Нашият Нов завет е пълен с всевъзможни американски методи.

А да сте забелязали, че библейското училище не се среща в Новия завет?! Но след като първо преоткрихме Новия завет - и открихме библейското училище - после открихме библейското училище из целия Нов завет!!

Спомнете си, че ние американците изобретихме и парацърковната организация през 1886 година. Първата парацърковна организация, изобретена от нас американците, бе толкова американска, че чак бе смешна. Тази организация бе едно движение от млади хора. Нейното мото бе „евангелизирането на света в едно поколение.“ Това движение плени сърцата на младите хора из цяла Америка. Беше наречено Движението на студентите доброволци. Тази организация роди цялата парацърковна идея, която се разрасна в огромен мащаб след Втората световна война. Идеята зад това движение придоби мащаб и успех. Всеки път, когато измислим нещо голямо и успешно, не след дълго го откриваме в Новия завет! Такива сме си ние; ето такива неща обичаме да правим.

Парацърковната организация на практика нямаше никакъв интерес към църквата. Само към евангелизирането: към зрелищния евангелизъм; към блиц евангелизма.

Спасяването на души беше единствената цел на тази организация. Международното движение на студентите доброволци трябваше да прочете Новия завет по начин, по който да не може да види църквата в него. То препрочете Новия завет така, че единственото нещо, което видя в него бе евангелизиране, мисии и парацърковна организация. Тази нова нагласа към Новия завет сега е в кръвта и ДНК информацията на американската мисъл.

Това нецърковно движение имаше един проблем обаче. То нямаше източник на пари. Първоначално само църквите и деноминациите изпращаха мисионери. Парите идваха от църквите.

Беше намерено разрешение на този проблем. Разрешението се наричаше „централен офис.“ Централният офис е мястото, където молитвени писма, адреси за кореспонденция, информационни писма, статута на данъчното облекчение, администрацията, рекламния отдел, връзките с обществеността се събират в едно под един покрив, за набирането на пари.

Парацърковните организации изпращат „персонал“, а не мисионери. Техните пари идват (предимно) от източници извън църквите - тоест от индивиди.

Американският евангелски ум се захваща на работа там, където американският ум работи най-добре: в атмосферата на индивидуализъм, в духа на свободното предприемачество. Какво направиха тези парацърковни организации? Реклама! Те рекламираха за пари!! Някъде по това време Новият завет започна да изглежда много американски. Много индивидуалистичен. И много благоразположен към предприемачеството.

След това парацърковните организации, рожби на американската мисъл, измислиха нов Нов завет без да променят дори една дума!

Това е много сериозно очно заболяване, нали?

Запомнете, парацърковните организации наблягат много на централността на Библията; въпреки това имат евангелие, в което няма църква, и мисъл, в която няма нищо истинско и органично.

Едно толкова плитко евангелие няма как да не е сляпо за голяма част от съдържанието на Новия завет. Организация, която вижда само тези теми в Новия завет, е сляпа за цялостното

послание и история на Новия завет.

Ние кацаме на вашето летище с американския си Нов завет, с ум, пълен с американска изобретателност. Излизаме от летището и се впускаме из вашите градове, за да ви дадем американско/британско християнство.

Нашите ритуали. Нашите традиции. Нашата култура. Нашите практики. Нашите нрави. Нашата матрица. Нашите обичаи. Нашата музика. Ето това ви даваме. И всичко това ние откриваме в Новия завет. Например ние отваряме Новия завет и правим всичко възможно да заобиколим идеята за църквата и за нещата, които действително съществуват в Новия завет - в този, който не сме преоткрили.

Ние не целим да ви навредим. Ние не го правим съзнателно. Но това е всичко, което знаем. Това е начинът, по който мислим. Това е очната болест, която имаме, затова така правим нещата. Правила сме това много пъти, по целия свят!!! Вашата култура дори не влиза в сметките!

Излишно е да казваме, изобщо не е библейско да откриваме американското християнство в Новия Завет. Нали?

Това ли искате и вие?

Ако не, ако искате повече, пред вас стои гигантската задача да откриете нещо съвсем свое. Нещо, което да е като църквата от първи век!!! Имате две възможности: ние и нашата очна болест, или методите на Павел.

Невярващите в дните на Павел не биха били привлечени към Христос от нашия блиц евангелизъм. Със сигурност не биха били привлечени от нашето американско християнство. Те не биха били привлечени към Христос от всички неща, които сме изобретили от тогава. Дори и да се кълнем, че „правим всичко както християните от първи век," това пак няма да е вярно. Хората от Новия завет правеха едно единствено нещо. Те изграждаха общността на вярващите... еклесията!

Оттук накъде

Ако сте американец, живеещ в Америка... какво ще направите отсега нататък?

Ако сте американец - или човек от друга народност - служещ в чужда страна... какво ще направите отсега нататък?

Ако сте местен в собствената си страна и желаете да започнете нещо отново... радикално... скъсвайки с всички минали традиции и практики... какво ще направите отсега нататък?

Насърчаваме ви да прочетете: How the Church Ought To Be.

След това прочетете The Man Most Needed.

А след това Revolution, The Story of the First Century Church.

След това вече сигурно ще сте настроени радикално. И ще знаете какво трябва да направите.

В Съединените щати:

Touch of Life, P.O.Box 18203, Atlanta, GA 30316

Phone number: (404) 622-7497

В Европа:

Believers' Publishing House, 4034 Debrecen, Balint Zolten

ut. 38. Hungary

Phone number 36-52-316-483

Нямах желание да напиша тази книга. Но една мисъл ме спохождаше постоянно. „По времето на Константин Велики, когато той отклони Християнството от първоначалната му пътека, няма записана дори една дума, че някой е издигнал гласа си в протест срещу всичко, което той направи."

След хиляда години дали хората ще се чудят защо никой не е издигнал гласа си - в протест срещу американизацията на християнството?

Има ли някой, който ще се нагърби със задачата да привлече вниманието на християнските лидери към това, което ние американците правим с християнството? Има ли някой, който ще каже на нашите мисионери, мисионерски бордове и парацърковни организации за посоката,

която сме поели към световна американска универсална църква? Има ли някой, който ще издигне глас срещу идеята за универсалност на църковните събирания в полза на идеята за уникални, неподправени и органични форми на църквата във всяко едно място? Моля някой да каже нещо в защита на правото на християните да открият сами църковния живот за своите събирания, вместо някой да им налага съвременния универсален ритуал!

Тази книга бе отпечатана в много ограничено количество екземпляри. Щеше ми се независимо от малкия ѝ брой да не се налага нейното отпечатване. Ако други хора се нагърбят с отговорността и задачата да разпространяват посланието за истинското и органичното, никой няма да бъде по-доволен от мен да види спирането на тази книга от публикация.

Без съмнение има хора, които ще откликнат на призива да следваме повече примера на Павел, отколкото правим това днес.

Дано да дойде скоро денят, в който тази книга няма да ни е нужна.